

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

14. ČERVNA 2009

Z obsahu:

Svatý Theodor Studita
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. května 2009
- strana 2 -

**Úcta k Božskému
Srdci Ježíšovu**
Alessandro Borrelli
- strana 4 -

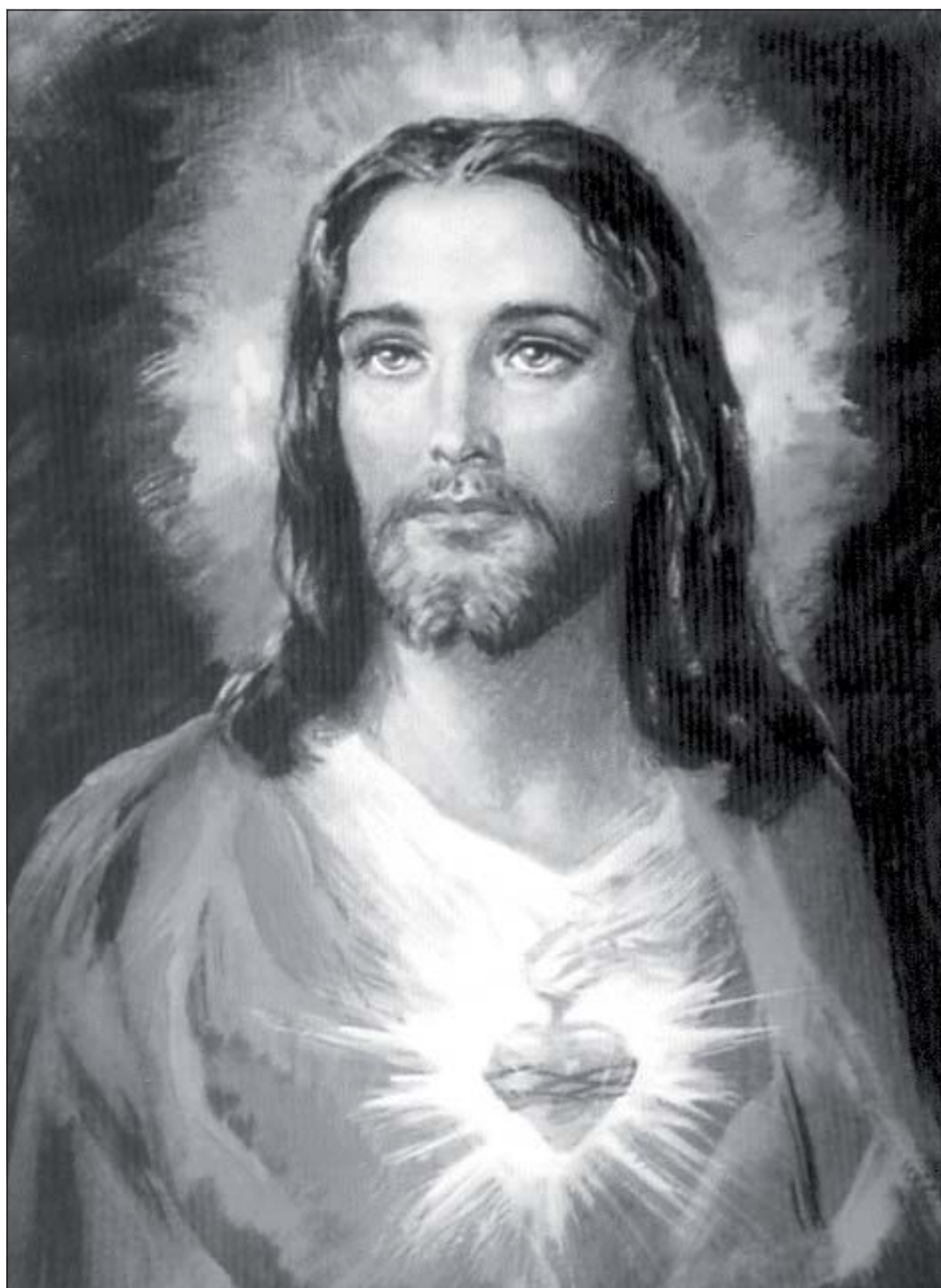
**Tradiční latinská mše
svatá v Počaplech**
Litoměřický biskup
Mons. Jan Baxant sloužil
25. dubna 2009 tradiční
latinskou mši svatou
v Počaplech u Litoměřic
- strana 5 -

Z jeho Božského Srdce
Žehnání - charizma
P. Bernharda Kunsta
- strana 6 -

Cum amore ac timore (2)
Historicko-liturgické
poznámky
k svatému přijímání
- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích
V síle uděleného
kněžství přijímají ve mši
moc v určitém smyslu
počít vtělené Slovo
- strana 9 -

**Modlitba
za vzdorující děti**
Friedrich Rabolt
- strana 10 -

Světec, se kterým se dnes setkáme, svatý Theodor Studita, nás zavede do vrcholného byzantského středověku, do období z hlediska náboženského i politického spíše bouřlivého. Svatý Theodor se narodil roku 759 ve vznešené a zbožné rodině: matka Theoktista a jeden z jeho strýců Platon, opat kláštera Sakkudion v Bytinii, jsou uctíváni jako světci. Právě tento strýc ho zaměřil k mnišskému životu, který Theodor nastoupil ve věku 22 let. Patriarcha Tarasius ho vysvětil na kněze, ale Theodor s ním přerušil styky vzhledem ke slabosti, jakou projevil v případě cizoložného manželství císaře Konstantina IV. To mělo za následek Theodorův exil do Soluně v roce 796. Ke smíření s císařskou autoritou došlo dalšího roku za císařovny Ireny,

Svatý Theodor Studita

jejíž velkodušnost přiměla Theodora a Platona, aby přesídlili do městského kláštera Studios spolu s velkou částí mnišské komunity ze Sakkudionu, aby se tak vyhnuli nájezdům sarracénů. Tak začala důležitá „studitská reforma“.

Boj za obrazy vtěleného Krista

Osobní životní osudy Theodorovy byly nicméně nadále pohnuté. Pro energii sobě vlastní stal se hlavou odporu proti obrazoborectví Lva V. Arménského, který se znovu postavil proti existenci obrazů a ikon v Církvi. Procesí s ikonami, zorganizované mnichy ze Studios, vyvolalo reakci policie. Mezi léty 815–821 byl Theodor bičován,

vězněn a vyhnán na různá místa Malé Asie. Nakonec se mohl vrátit do Konstantinopole, nikoliv však do vlastního kláštera. Usadil se tedy se svými mnichy na druhé části Bosporu. Zemřel, jak se zdá, v Prinkipu 11. listopadu 826, v den, kdy ho připomíná byzantský kalendář. Theodor se v církevních dějinách vyznamenal jako velký reformátor mnišského života a také jako obránce svatých obrazů ve druhé fázi ikonoklasmu na straně konstantinopolského patriarchy svatého Nikefora. Theodor pochopil, že otázka úcty k obrazům se dotýká samotné pravdy o Vtělení. Ve svých třech knihách Antirretikoi (Odmítání) srovnává Theodor tři věčné vnitrotrinitární vztahy, v nichž existence každé z bož-

ských Osob neruší jednotu, se vztahy mezi dvěma přirozenostmi v Kristu, které v něm nenarušují jedinou Osobu Logu. A argumentuje: zrušit úctu ke Kristovu obrazu znamená smazat samo vykupitelské dílo od okamžiku, kdy věčné neviditelné Slovo přijalo lidskou přirozenost a zjevilo se ve viditelném lidském těle, posvětilo tímto způsobem celý viditelný vesmír. Obrazy posvěcené liturgickým požehnáním a modlitbou věřících nás sjednocují s osobou Krista, s jeho svatými a skrze ně s nebeským Otcem a dosvědčují vstup božské reality do našeho viditelného a materiálního světa.

Theodorova reforma

Theodor a jeho mniši, svědkové odvahy v době ikonoklastického pronásledování, jsou neoddelitelně spjati s reformou cenobitského života v byzantském světě. Její význam se prosadil vzhledem k vnější okolnosti: jejich počtu. Zatímco kláštery v té době neměly více než třicet nebo čtyřicet mnichů, z životopisu Theodora se dovídáme o celkové existenci více než tisíce studitských mnichů. Sám Theodor nás informuje, že v jeho klášteře bylo přítomno kolem tří set mnichů; vidíme tedy nadšení pro víru, jaké se zrodilo v souvislosti s tímto člověkem, reálně informovaným a formovaným samotnou vírou. Nicméně více než počet se uplatnil vliv nového ducha, který zakladatel vtiskl cenobitskému životu. Ve svých spisech naléhá důrazně na vědomý návrat k nauce Otců, především Basila, prvního zákonodárce mnišského života, a svatého Doroteje z Gazy, slavného duchovního otce z palestinské pouště. Příznačný přínos Theodorův spočívá v naléhání na nezbytnost řádu a podřízenosti ze strany mnichů. Během pronásledování byli mniši rozptýleni a navykli si žít každý podle vlastního názoru, nyní když bylo možno obnovit společný život,

Pokračování na str. 12

Pánova slova „Nepřišel jsem zákon zrušit, nýbrž naplnit“ vztahujeme zpravidla na oblast přikázání. „Zákon“ však neobsahuje pouze normy chování a jednání, ale také normy bytí. V Zákonu je také obsažena odpověď na otázku, jaké je Boží jméno, a Zákon nám v nejrůznějších obměnách vysvětluje, kdo je Bůh. Když přišel Boží Syn, aby nám zjevil Otce, přišel „naplnit“ i tuto Boží definici. Tyto naplňující poukazy shrnul jeho milovaný apoštol Jan do stručné a nanejvýš výstižné věty: „Bůh je Láska“, Láska nepochopitelná a nepředstavitelná – je to sama podstata existence. „Ten, který je“, je celým svým bytím a svou podstatou láska. Toto vymezení je však určující nejen pro Boha, ale pro všechno bytí, protože nic z toho, co je, nepovstalo jinak než z Boha, tedy podle Boha, který je Láska. To je jediný konečný smysl všeho bytí a mimo tento aspekt není stvořený svět jako celek vůbec pochopitelný.

Bůh Láska stvořil člověka, protože ho miluje, a stvořil ho

zcela ke svému obrazu, proto celé jeho bytí je určeno pro lásku a má být prostoupeno láskou. Lidská bytost má vzejít z aktu lásky, která má obejmout nejen milující

Editorial

ci se rodiče, ale současně i plod jejich lásky, a tato láska pak má provázet celý jeho další vývoj od samotného počátku. Tak jako plod v matčině lůně „plave“ v plodové vodě, tak musí celá rozvíjející se bytost plavat v prostředí lásky. Dítě začíná vnímat svět nikoliv rozumem, ale srdcem. Oslovuje je nikoliv matčin rozum, ale matčino srdce.

K vnímání a přijímání lásky jsou mu dány od samého početí všechny předpoklady a nepotřebuje k tomu zvláštní instrukce, tak jako nepotřebuje žádné instrukce k tomu, aby od prvopočátku přijímalo potravu. Potřebné vlohy jsou jedinci přímo vrozeny a rozvíjejí se úměrně s tím, jak je jeho elementární potřeba lásky uspokojována. Je to živná půda pro rozvoj všech dalších dispozic.

Láska je pro lidskou duši totéž jako vzduch, voda a pokrm pro lidské tělo. Nedostatek tohoto jediného životodárného prostředí se vždy projevuje v určitém druhu a určitém stupni poškození jedince, které v něm může být také uloženo jako „skrytá vada“, která se dříve nebo později projeví.

Láska, kterou je dítě zahrnuto, je pro tohoto jedince současně mimoslovním způsobem sdělení Boha, jeho nejvlastnější podstaty. Až patřičně vyspěje a bude přijímat poznatky o Bohu, bude ho současně objevovat samo v sobě. Jestliže toto prvotní „sdělení Boha“ schází, velmi to ztěžuje jeho poznání a přijetí a bez tohoto přijetí je jedinec ochuzen o nejpodstatnější vědomí své existence a své důstojnosti: že je bytostí, kterou Bůh stvořil, protože ji miluje, a stvořil ji proto, aby ji miloval. Boží „projekt stvoření“ člověka předpokládá u každého jedince vědomí, že je milovanou bytostí. To je pravý základ jeho důstojnosti a zdravé sebejistoty.

Pokračování na str. 13

Boží království

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Semeno vzchází a roste, on ani neví jak.

Při pohledu na vlastní nezdarý i na neutěšený stav církevních poměrů se občas těžko ubráníš malomyslnosti, skleslosti a netrpělivosti. Rmoutíš se, že se Boží věci nedaří tak dobře a ona neroste tak rychle, jak by sis představoval. Chceš-li odkrýt pravou příčinu takového nepokoje, neměl bys dnes chybět v Mistrově škole. Připravil ti lekci o tom, co ti schází: o důvěře v Boží prozíravou a láskyplnou moudrost.

Výstižný obraz pro své podobenství nachází Pán v přírodě, která právě prožívá období, kdy v naději čekáme, až vzroste a přinese vytožený užitek to, co jsme na našich polích a zahradách zaselí. Ježíš má rád tuto přírodu, i ona patří k tomu, co *bylo stvořeno skrze Něj*. Ví velmi dobře, kolik moudrosti a důmyslu je uloženo i ve stvořeních obdařených nejnižším stupněm života.

I v nepatrném semenu je skryta síla, která pozvolna, ale systematicky pracuje a koná přímo divy. Ty můžeš jen připravit půdu a vložit do ní semeno. Zvaž dobře, jak nepatrný je ve skutečnosti tvůj podíl ve srovnání s úžasným výkonem zasazeného semínka. Člověk má sklon přeceňovat svůj vklad a snadno zapomíná, že to nejpodstatnější vykoná Bůh. Vložil do semen tajemný řád a sílu, která umožňuje obdivuhodně přijímat, přetvářet a stravovat sebe i přijaté živiny, vstupovat do prostředí a řídit vlastní výstavbu, vývin a růst až k zajištění existence další generace.

Ke svému zrání však potřebuje rostlina svůj čas. Kdo by chtěl sklízet plody již za týden, dočká se jedině zklamání. Tvoje občasná skleslost a rozmrzelost pochází ze stejného nedorozumění. Bůh, který se s takovým důmyslem postaral o pozemskou trávu, která roste, a *člověk neví jak*, stará se s mnohem větší láskou a péčí o božskou setbu. I ona má svůj čas, dozrává bezpečně podle božského řádu, který se často vymyká tvým představám. Můžeš se spolehnout, že dozraje v pravý čas. Není důvodu k malomyslnosti. I když hned nenacházíš ovoce tam, kde by se ti to líbilo, neznamená to, že vůbec nezraje. Starej se proto nikoliv o rychlý růst, ale o dobrou přípravu půdy a ochranu Božích sazenic před škůdci.

Nemusí to být jediná setba, která klíčí v tobě a kolem tebe. Jsou tu jiná, podob-

ně tajemná a silná semena. Všechno to, co lehkomyšlně vpuštíš do svého srdce neukázněnými smysly, také skrytě a nepozorovaně raší a bují v tvé duši do té míry, že to může nakonec zahltnout a potlačit nejen Boží pšenici, ale i tvou svobodu a důstojnost. Plevel a bodláčí rostou vždy rychleji než dobrá a užitečná setba.

Podobným zákonitostem podléhá i to, co ty rozséváš kolem sebe. Stejně může bujet každé i nenápadné semínko pohoršení, neuvážené slovo a špatný příklad. Připomínej si často svou odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem sebe. Dokonce i ta, která vůbec neznáš, můžeš ze svého mimoděk nejen obohacovat, ale také jim působit škodu, *ať už bdíš, nebo spíš*. Kde všude vzejde *pšenice nebo koukol* z tvé setby, poznáš podle pravdy až v čase *konečných žní*. Pečuj proto s opravdovou odpovědností a svědomitostí o to, abys rozséval jen to, co je dobré a co je od Boha, a jemu pak přenechej v plné důvěře starost o růst a zrání. On dobře ví, kdy bude doba žní, a postará se, aby jeho úroda dozrála v pravý čas.

Polož si do dlaně semínka či zrnka a pozoruj je. Vyznačují se úplnou prostotou, skromností a spíše nenápadností. Nechtějí vynikat, nijak na sebe nepoutají pozornost, a přece zaslouží tvůj obdiv a tvou úctu pro velký zázrak života, který Stvořitel uložil do jejich zdánlivě jednoduchosti a který čeká jen na setkání s příhodnými podmínkami, aby uskutečnil své zázračné probuzení.

Mysli na to, že i Boží sítě je spíše nenápadné a neokázalé. To ať tě naučí vděčnosti i za každý nepatrný a skromný začátek dobrého. Živ svoji důvěru k Dárci života, který může z něho dát vyrůst tak velkým a úžasným dílům, *že ptáci budou hnízdit v jejich stínu*. Dějiny Církve ti o tom mohou poskytnout mnoho výmluvných příkladů. Dej proto Pánu k dispozici bezvýhradně vše, co jsi a co máš, a ty sám v pokoře ustup, aby zde mohla uskutečnit své obdivuhodné tvůrčí divy jeho nevystihnutelná moudrost a dobrotá. *On ponižuje stromy vysoké a povyšuje nízké*.

Buď stále plný důvěry. Žiješ přece z víry.⁽¹⁾ Příčinu svých zklamání a smutků už nikdy nehledej u Ně, ale ve své vlastní bláhovosti. *Jeho činy jsou velkolepé, Jeho záměry tak přehluboké! Jen tupec o tom neví a hlupák tomu nerozumí.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2. čtení;

⁽²⁾ resp. žalm 92,7

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 17,22–24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větvičku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře.

Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižují strom vysoký, povyšují strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení – 2 Kor 5,6–10

(Bratři a sestry!) Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium – Mk 4,26–34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“

Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Úcta k Božskému Srdci Ježíšovu

Sladké Srdce mého Ježíše, dej, at' miluji vždy více!

Láskou planoucí Ježíši, kéž bych tě byl nikdy neurazil!

To je příklad láskyplných a zbožných střelných modliteb, které v průběhu staletí pronášeli a pronášejí katolíci ke cti Božského Srdce Ježíšova a které ve své prosté poezii vyjadřují vděčnost za nekonečnou lásku, kterou Ježíš chová k lidstvu, a současně vyjadřují vůli mnoha srdcí, planoucích láskou k Ježíši, přinášet mu dostiučinění.

Božskému Srdci Ježíšovu vzdává katolická církev božskou úctu (latrnie, klaníme se pouze Bohu, Ježíši Kristu, Eucharistii). Tímto způsobem chce uctivat:

1. Ježíšovo Srdce, jeden z orgánů, který symbolizuje jeho lidství a který pro intimní spojení s božstvím má nárok na božskou úctu.

2. Lásku Spasitele k lidem, jejímž symbolem je jeho Srdce.

Tato úcta, praktikovaná již v křesťanském dávnověku a ve středověku, se rozšířila zvláště v XVII. století díky působení sv. Jana Eudese (1601–1680) a hlavně pak sv. Markéty Marie Alacoque (1647–1690). Svátek Božského Srdce Ježíšova se začal slavit ve Francii pravděpodobně v roce 1685. Svátá Markéta Marie Alacoque, francouzská řeholní sestra, vstoupila 20. června 1671 do kláštera Navštívení v Paray-le-Monial (Saone-et-Loire), prožívala zde s velkou prostotou svůj řeholní a mystický život a zemřela 17. října 1690 ve věku pouhých 43 let.

Za její zdanlivou nenápadností se skrýval život jedné z největších světic XVII. století, ukrytý v prostém prostředí kláštera Navštívení, kde se rozvíjely hlavní etapy Markétiny duchovní askeze. Tato řeholnice se stala poslem Ježíšova Srdce v moderní době. Markéta již před vstupem do kláštera byla obdařena mystickými dary, ale velká vidění,

kteřá proslavila její jméno, začala v roce 1673. Kromě četných méně významných to byla čtyři velká vidění.

První se událo 27. prosince 1673 na svátek svatého Jana Evangelisty. Ježíš se zjevil Markétě, která se cítila „celá prostoupená božskou přítomností“. Pán ji pozval, aby zaujala místo, kde spočíval Jan Miláček Páně při Poslední večeři, a řekl jí: *Moje Božské Srdce je tak zaníceno láskou k lidem, že už nemůže v sobě uzavřít plameny horoucí lásky a potřebuje, aby se vytlily. Vyvolil jsem tě, abys splnila tento velký úkol, abych mohl všechno vykonat.*

Druhé vidění se uskutečnilo na počátku roku 1674, snad v pátek. Božské Srdce se zjevilo na plamenném trůně, který zářil více než slunce a byl průzračný jako křišťál, neslo trnovou korunu, symbolizující rány způsobené našimi hříchy, a byl v něm zasazen kříž, protože od prvního okamžiku, kdy bylo utvořeno, bylo naplněno veškerou hořkostí.

Téhož roku následovalo třetí vidění, a to v pátek po oktávě Božího Těla. Ježíš se představil světicí v zářící slávě se svými pěti ranami, které zářily jako slun-

Vicente López Portaña:
Andělé adorují Nejsvětější Srdce
Ježíšovo, r. 1795, Valencie

ce, a z jeho postavy vycházely na všechny strany plameny, nejvíce však z jeho hrudi, která se podobala otevřenému ohni a odhalovala láskyplné a láskyhodné Srdce, skutečný zdroj těchto plamenů.

Ježíš si pak stěžoval na nevděčnost lidí, na lhostejnost k jeho úsilí o jejich dobro a žádal o prosby v této záležitosti. Ježíš ji vyzýval k svatému přijímání o prvních pátcích každého měsíce a žádal, aby v noci ze čtvrtku na pátek ležela tváří k zemi od 11. do 12. hodiny.

Tak byly naznačeny dvě hlavní formy úcty, svaté přijímání o prvních pátcích a svatá adorace.

Čtvrté vidění, nejvelkolepější a rozhodující, se uskutečnilo 16. června 1675 v oktávě Božího Těla. Náš Pán jí řekl, že se cítí zraněn neúctou věřících a svatochrádežemi bezbožných, a dodal: *To, co pocítuji ještě více, je skutečnost, že to dělají i srdce, která jsou mi zasvěcena.*

Ježíš žádal ještě jednou, aby v pátek po oktávě Božího Těla byl slaven zvláštní svátek zasvěcený úctě jeho Srdce se svatými přijímáními na smír za přijaté urážky. Mimo to stanovil, aby širitelem této úcty se stal jezuita Claude de la Colombe (1641–1682), duchovní vůdce Markéty a superior jezuitů v Paray-le-Monial.

Markéta Marie Alacoque byla prohlášena za svatou 1. května 1920 Benediktem XV. Uposlechla výzvu Božského Spasitele a stala se apoštolkou úcty, která měla přivést věřící k úctě k Božskému Srdci, prameni a výhni všech božských citů, které nám Bůh prokázal, a všech milostí, které nám udělil.

První pobožnosti ke cti Božského Srdce za účasti mystičky se konaly v noviciátu v Paray-

le-Monial 20. července 1685 a pak 21. června 1686, a účastnilly se jich sestry Navštívení Panny Marie.

Od té doby se již hnutí nezastavilo, a to i přes všechna protivenství, která se proti tomuto kultu objevila zvláště v XVIII. století.

V roce 1765 Posvátná kongregace pro obřady potvrdila, že srdce z masa je symbolem lásky. Jansenisté to chápali jako modloslužbu a pokládali za možné vzdávat úctu nikoliv srdci skutečnému, ale metaforickému.

Papež Pius VI. v bule *Auctorem fidei* potvrdil vyjádření Kongregace a prohlásil, že úcta se vzdává srdci „neoddělitelně spojenému s osobou Slova“. 6. února 1765 papež Klement XIII. (1758–1769) schválil v Polsku Římskému arcibitrstvu Nejsvětějšího Srdce svátek Božského Srdce Ježíšova. Podle záměru papeže se tento svátek měl rozšířit na celou Církev v duchu hlavních zásad poselství Markéty Alacoque. Svěťice byla privilegovaným nástrojem šíření úcty, která v Církvi vždy existovala v různých formách a která jen dostala novou orientaci.

Mělo s ní být spojeno nejen láskyplné rozjímání a adorace tohoto Srdce, které nás tolik milovalo, ale také zadostiučinění za přijaté urážky a nevděčnosti – nejlépe zdokonalováním našeho vlastního života.

Svěťice říkala, že „láska nás připodobňuje“, tzn. že Pán chce přivést duše k velkodušné lásce, která odpovídá na jeho lásku

a připodobňuje je vnitřně božskému vzoru. Vidění a poselství, která přijala sv. Markéta Marie Alacoque, byla a navždy zůstala duchovním vrcholem, který připomíná světu Ježíšovu vášnivou lásku k lidem a žádá od lidí odpověď lásky k Srdci, které se pro ně stravuje. Úcta k Božskému Srdci triumfovala v XIX. století a klášter v Paray-le-Monial se stal cílem nepřetržitých poutí. V roce 1856 papež Pius IX. zavedl svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v celé katolické církvi.

S vlnou úcty, která nyní zaplavila svět, vznikaly všude kaple, chrámy, baziliky a svatyně zasvěcené Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Připomeňme si především svatyni na Montmarturu v Paříži, jejíž stavba započala v roce 1876 a trvala čtyřicet let. Všechny společenské kategorie, civilní i vojenské, se podílely na jejích nákladech. Houfně se množily obrazy a tisky představující Božské Srdce planoucí ohněm, téměř vždy umístěné na hrudi Ježíše, který je ukazuje lidem. Začala se praktikovat pobožnost prvních pátků v měsíci, ti nejhorlivější nosili škapulíř s obrazem Srdce. Byly sestaveny vynikající litanie k Božskému Srdci Páně a měsíc červen byl zasvěcen jeho kultu.

Aby kult Ježíšova Srdce, který začal v mystickém životě duší, pronikl do společenského života národů, začalo z podnětu pape-

Sv. Marie Markéta Alacoque

Claude de la Colombiere SJ

že Pia IX. hnutí úkonů zasvěcení Srdci Ježíšovu počínaje rodinami až k celým národům i k některým zbožným vládcům. Za všechny jmenujme ekvádorského prezidenta Gabriela Garcíu Morena (1821-1875).

Horlivost v XIX. a na počátku XX. století byla tak velká, že vznikaly četné řeholní řády, mužské i ženské. Hlavní z nich jsou: Kongregace kněží Nejsvětějšího Srdce, založená roku 1874 bl. Dehonem (dehoniáni); Služebnice Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, založené 1865 bl. Kateřinou Volpicelli; Řeholnice Kříže a Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, které založila služebnice Boží Conchita Armida.

Svátek Božského Srdce Páně se slaví v pátek po oktávu Božího Těla. Následující sobota je zasvěcena úctě Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie, nerozdělitelných ve velké lásce darované lidstvu.

Neznámý egyptský básník napsal: „Hledám srdce, na kterém by spočinula má hlava, a nenacházím, není už žádných přátel!“ To my jsme šťastnější, protože máme takové Srdce, takového Přítele a můžeme jako apoštol Jan položit svou hlavu na Kristovu hrud' a Srdce. Můžeme mít ke svému Příteli naprostou důvěru. On žije v dokonalé důvěrnosti s Otcem a může nám zjevit všechno, co slouží našemu dobru.

Podle internetových stránek Santi e beati připravil -lš-

Tradiční latinská mše svatá v Počaplech

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant sloužil 25. dubna 2009 tradiční latinskou mši svatou v Počaplech u Litoměřic

Římskokatolický farní úřad v Počaplech u Litoměřic slavil 25. dubna 2009 zasvěcení svého kostela sv. Vojtěchovi. Litoměřický biskup Mons. Mgr. Jan Baxant v něm při této příležitosti sloužil mši svatou podle misálu Jana XXIII. Při pontifikální mši svatě podle klasického římského obřadu asistovali jako presbyter assistens místní farář P. Jan Radim Valík, OSB, a jako jáhen P. Mgr. Antonín Damián Nohejl, OP. Funkci podjáhna zastal Josef Babor ml. z kostela Panny Marie Růžencové v Plzni. Pouti se zúčastnili Jeho Milost litoměřický kanovník a kancléř biskupství P. Mgr. Jiří Hladík, OCr., a několik dalších kněží. Při mši svatě zpíval chrámový sbor z Litoměřic pod vedením dirigenta J. Hálbiga, na varhany hrál J. Pulda.

Nadčasový, krásný a důstojný obřad mše svaté měl značný ohlas mezi věřícími. Farní kostel byl naplněn do posledního místa. Poutníci soustředěně prožívali zpřítomnění kalvárské Oběti a s vděčností se klaněli eucharistickému Kristu. Po mši svaté Jeho Excelence pan biskup ještě vysvětlil hřbitovní kapličku Nejsvětější

Tváře Ježíšovy. Po návratu do kostela, na úplný závěr, pak věřící uctili ostatky sv. Vojtěcha.

Hluboce si vážím toho, že litoměřický nástupce apoštolů přijel mezi poutníky a celebrou mši svatou podle klasického římského ritu. Za tento počínchci panu biskupovi poděkovat na stránkách Světla. Zároveň prosím Pána Boha, ať provází Jeho Excelenci v jeho odpovědné službě svým stálým požehnáním!

PhDr. Stanislav Vejvar

Z jeho Božského Srdce

Pozornost kněží by se měla znovu zaměřit k vzácné moci a síle jejich požehnaní. Panna Maria jednou řekla v Medjugorje: „Kdyby kněží věděli, co darují člověku, když ho žehnají, kdyby to mohli vidět, nepřestávali by žehnat.“

P. Bernhard Kunst je benediktin a jeho charizma je známé v širokém okolí. Loni v prosinci slavil ve své farnosti v Aichkirchenu své 87. narozeniny. Říká o sobě: „Stále si uvědomuji skutečnost, že Ježíš žehná ve mně. Vždyť já nejsem nic. Bůh je všechno! A proto stále opakuji: – Ježíši, žehnej ve mně, se mnou a skrze mne!“ O svých zkušenostech a svědectvích vyprávěl v rozhovoru, který zveřejnili manželé Oberederovi.

Jak jsem se dostal k žehnání

Hned po druhé světové válce jsem studoval u salesiánů Dona Boska. Tam nám prefekt Don Streitfellner vyprávěl událost, která mě navždy poznamenala. Poslali ho jako kněze do obce nedaleko Konnersreuthu. Tam ho jednou navštívil přítel, student teologie: „Jsme tak blízko Terezie Neumannové. Zajdeme k ní, než budeme muset odejít na frontu.“ A tak odcestovali. Po rozhovoru, když se s ní loučili, obrátila se Terezie k P. Streitfellnerovi a řekla: „Veledůstojný pane, prosím vás ještě o vaše kněžské požehnaní.“

Když jí po této prosbě žehnal, Terezie se mu nedívala do očí, jak to lidé obvykle dělají, ale dívala se někam za něho. P. Streitfellner se jí zeptal: „Terezko, proč se na mne nedíváš, když ti žehnám?“ „Veledůstojný pane, to musíte vědět vy sám,“ odpověděla, „pokaždé, když mi kněz žehná, vidím za ním Spasitele a vidím, jak On zvedá ruku a jak žehná. A že se raději dívám na Spasitele než na vás, veledůstojný pane, to musíte pochopit.“

Když nám to prefekt vyprávěl, pomyslel jsem si: „Je to skutečně krásné být knězem, který může žehnat s Ježíšem, v Ježíši a skrze něho. Až budu jednou knězem, budu i já mnoho žehnat.“ Ano. Tak jsem si to předsevzal, ještě když jsem byl studentem.

První uzdravení

Jednoho dne přišli ke mně z Attnang-Puchheimu jistí manželé. Byli úplně zoufalí. Muž řekl: „Otče, představte si, moje žena má nádor mozku, který jí už čtyřikrát opevovali, a on stále dorůstá. Při poslední operaci jí porušili nerv a to vyvolává epilepsii. Teď jí čeká pátá operace a ona trpí strašnými bolestmi. Pomozte nám!“

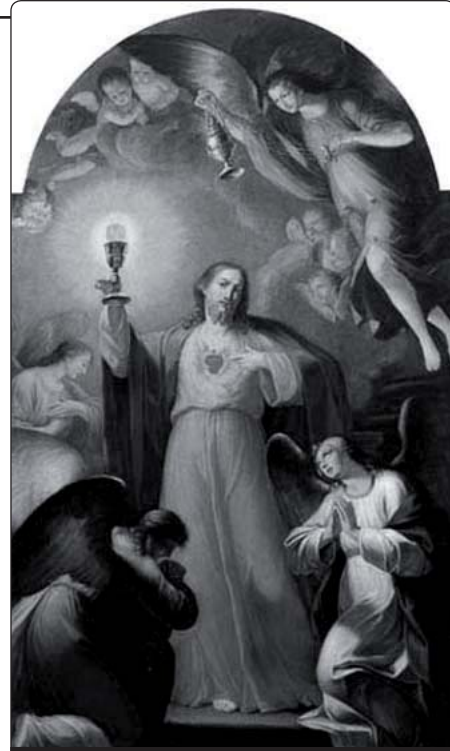
„To je opravdu strašné,“ řekl jsem, „ale já nejsem lékař ani léčitel, jsem kněz. Pochopitelně – vím, že Bůh může pomoci, že

může udělat i zázrak, když chce.“ Myslel jsem totiž na to, jak Ježíš vyzýval nemocné: „Pojďte ke mně všichni a já vás občerstvím“, a také na to, jak vyzýval apoštoly před svým nanebevstoupením: „Vkládejte na nemocné ruce!“ Proto jsem rozmýšlel dlouho. „Vždyť to bych mohl udělat i této ženě. Když na ni položím ruce, tak to znamená, že požehnaní Božského Srdce má sestoupit na toho, koho žehnáme.“

A tak jsem na ni položil ruce a jednoduše jsem se modlil: „Bože, prosím, osvobod tuto ženu od zhoubného nádoru a uzdrav ji z epilepsie.“ Manželé odcestovali domů a krátce nato mi tato žena telefonovala: „Otče, od té doby, co jste se nade mnou modlil, už nemám epilepsii, neměla jsem žádný záchvat a bolesti hlavy už přestaly!“ A protože již byla objednaná na další operaci, odešla do nemocnice, ale nikomu neřekla o zlepšení svého stavu. Když ji důkladně vyšetřili, museli lékaři s údivem konstatovat: „Milostivá paní, nádor je pryč, žádný jsme nenašli!“ Byla uzdravená a trvá to dodnes. Toto první uzdravení mě samozřejmě povzbudilo modlit se stále za nemocné a žehnat jim, když mě o to prosili.

V sousední vesnici měla žena více než 40 let na celém těle bolestivou lupénku, jen levá tvář a krk zepředu nebyly postiženy. Nemocnou to tak tížilo, že třikrát pomýšlela na sebevraždu. Byla u lékařů i odborných léčitelů, ale všichni se shodli: „Vaše choroba je nevléčitelná, budete se s tím muset smířit až do smrti.“

Když se tato žena dověděla o uzdravení ženy s nádorem, přišla za mnou i ona. Rád jsem na ni položil ruce a modlil jsem se za ni. Den po požehnaní mi telefonovala: „Otče, lupénka zmizela z celého těla, zůstala jen na hlavě. Mohu přijít ještě jednou?“ Samozřejmě přišla a její hlava byla opravdu postižena lupénkou. Opět jsem na ni položil ruce, požehnal jsem ji a modlil jsem se, aby ji Bůh skrze toto požehná-

Giuseppe Luzi: Svaté Srdce, XVIII. stol.

ní osvobodil od lupénky na hlavě. A co je téměř neuvěřitelné, přes noc zmizela i tato postižená místa.

Když tato žena telefonovala ošetřujícímu lékaři, aby ji vyšetřil, že je uzdravená, pomyslel si: „Už je to tu. Ona z těch hrozných bolestí dočista zešlela.“ Ale po vyšetření musel s úžasem přiznat: „Milostivá paní, vaše pokožka je jako pokožka dítěte, tak jemná a pěkná!“ Byla uzdravena po čtyřiceti letech a devíti měsících a je zdravá dodnes!

Jindy přijel autobus ze Švýcarska ze Sankt Gallen. Paní Hüusserová měla s sebou fotografii slepého kněze, ukázala mi ji a řekla: „Prosím, náš pan farář nemohl přijít, protože je slepý. Prosím, požehnejte ho a vzpomeňte si na něho, zvláště když budete sloužit mši svatou za nemocné.“ A tak jsem položil na oltář jeho fotografii, během mše svaté jsem se na ni vícekrát podíval a modlil se: „Ježíši, ty jsi uzdravil i slepé. I dnes umíš dělat zázraky. Prosím tě, smiluj se nad tímto slepým knězem!“

Skupina odcestovala domů a krátce nato jsem dostal neuvěřitelnou zprávu: přesně v tom okamžiku, kdy jsem se za tohoto kněze modlil a požehnal ho, jemu se ve Švýcarsku vrátil zrak. Z vděčnosti nám potom tento kněz poslal nádhernou lurdskou Pannu Marii, kterou máme v Aichkirchenu dodnes.

Jednoho dne přišla s velkou prosbou jistá lékařka z Bavorska. Po třetím dítěti jí manžel totiž řekl: „Musíš si nechat podvázat vaječníky, já už nechci žádné děti.“

Dotyčná žena o tom nechtěla ani slyšet, to však jejího muže velmi rozhněvalo a ona pro pokoj v domě podstoupila zákrok. Ale

JSEM TVÉ MARNOTRATNÉ DÍTĚ

Jako marnotratné dítě, nevděčný syn,
jsem zrušil svůj vztah k Tobě, Otče.
Chtěl jsem si svůj život utvářet sám!
Hledat své štěstí daleko od Tebe!
Nepochopil jsem nezištnost Tvé lásky,
která byla mým domovem,
mým bohatstvím a mým životem.
Chtěl jsem si vzít své dědictví, okamžitě,
celé jen pro sebe.
Shrábl jsem Tvé dary jako pohledávku,
oslepen nevěděl jsem, co dělám.
Ty jsi mi, Pane, neřekl nic.
Nechals mě odejít do mých
vzdálených vysněných krajin,
kde jsem prohýřil všechno Tvé jmění.
Ten kousek života, ten kousek lásky
jsem prohýřil egoisticky, hltavě, žravě.
A když jsem všechno rozházel,
v mém srdci propukl velký hlad.
Hřichy jsou zemí hladu a nouze,
nechutenství a nedostatku.
Nyní neukojený složil jsem ruce
nad prázdnotou.
Šel jsem do sebe,
pocítil jsem žízeň po jiných věcech,
vzpomněl jsem si na Tvůj dům,
rozhodl jsem se, že vstanu a vrátím se.
Ty jsi mě spatřil z dálky;
Čekals mě dlouhý čas
na křižovatkách mých cest!
Běžel jsi mi naproti. Skryl jsi mě
ve své široké náruči.
Byl jsi dojat více než já.
Vůbec ses neptal na moji minulost.
Ty jsi znáš.
Ty víš, že Tvoje dítě je nemocné.
Ty víš, jak hořkou zkušenost jsem udělal.
Dáváš mi nové šaty a nové sandály.
Přidáváš prostě další příbor
u rodinného stolu
a říkáš: jezme, oslavujme,
mé dítě se vrátilo!
Děkuji, Pane,
můj Otče, můj Domove, moje Lásko,
můj Živote,
nikdy nezapomenu,
že jsi nechtěl ponížení svého syna,
protože jsi chtěl, aby žil.

netrvalo to dlouho a postihla ji velká deprese. Její muž si stěžoval: „Raději bych měl ještě další dítě než tento tvůj stav.“

Tehdy slyšela o mši svatě za nemocné u nás v Aichkirchenu, přišla sem, zúčastnila se jí a dokonce si přála, abych se za ni modlil, aby ještě mohla počít dítě. Mně se však svěřila: „Otče, jako lékařka vím, že to, oč prosím, je vlastně nemožné, protože když je vejcovod přerušovaný, žena nemůže dítě počít.“

My jsme se za ni přesto modlili a stalo se nemožné: lékařka porodila k radosti celé rodiny čtvrté dítě, chlapce. Později mi řekla: „Otče, moje dítě je velký zázrak. Jak se mohlo stát něco, co je lékařsky nemožné, to nevím.“ Chlapec má dnes 15 roků.

Výjimečný účinek svčeneé vody

Svou první zkušenost se svčeneou vodou jsem měl s jistým starostou. Jednoho dne se objevil na faře a řekl mi, že má ve stáji stále více nemocných zvířat. Poradil jsem mu, aby si vzal s sebou svčeneou vodu. On si vzal velkou nádobu se svčeneou vodou a pověsil ji ve stáji. Pokaždé, když vešel do stáje, pokropil zvířata a prosil Boha, aby je uzdravil. A skutečně, starosta, který vydal mnoho peněz zvěrolékařům, už nemusel do peněženky sáhnout.

Tento starosta mi vyprávěl i toto: Tým odborníků měl vyšetřit kvalitu vody ve všech studních, které byly napojeny na vodovod. S průzkumem začali u starosty. Po vyhodnocení vzorku řekli: „Pane starosto, kvalita vaší vody je velice špatná. Vlastně byste z ní měli být všichni nemocní, protože má velký obsah dusíku!“ „My jsme opravdu všichni nemocní!“ „Tak vaši studnu musíme uzavřít,“ řekl hygienik, „nemůžeme si vzít na svědomí, že jste všichni nemocní.“

Když pak odborníci prošetřili všechny studny, starosta je požádal, aby u něho udělali analýzu ještě jednou. Tým tím nebyl nadšen, ale po novém vyšetření vzorku užasli: „Prozradte nám, co se s vaší vodou stalo. To není možné. Máte nyní tu nejlepší pitnou vodu.“ A on jim to prozradil: „Když jste zkoumali další studny, vylil jsem do své studny svčeneou vodu od P. Bernharda a modlil jsem se: – Bože, mocí, která působí ve svčeneé vodě, můžeš způsobit, aby naše voda měla lepší kvalitu. – To je moje tajemství!“

Jeden rolník z východního Štýrska, který přišel na mši svatou za nemocné

do Aichkirchenu, vypravoval: „Svčeneá voda byla pro 100 kusů mého hovězího dobytka skutečnou studnou uzdravení. Ale mně se stalo ještě něco úplně jiného. Bezprostředně přede žněmi mi silná bouřka poválila všechno krmivo pro krávy, několik hektarů kukuřice na siláž bylo, jako by je přejel válec. Byl jsem tím velmi roztrpčený.“

Jak jsem měl kukuřici posekat a odvézt? To by nešlo! Stéblo kukuřice jednou zlomené zůstane zlomené. Nedá se nic dělat. Ve svém zoufalství jsem v noci za úplňku vzal vědro svčeneé vody a šel jsem s ním na pole. Musel jsem jít v noci, ve dne by si lidé mysleli, že jsem se zbláznil.

Přecházel jsem kolem pole, kropil svčeneou vodou a přitom jsem se modlil: – Bože, mocí, která působí ve svčeneé vodě, dej, aby se tato kukuřice na siláž opět postavila. Když jsem se pak ráno šel s tlukoucím srdcem podívat na pole, úplně jsem zbledl: všechna kukuřice byla vzpřímená, klasy stály jako vojáci. V noci se stal zázrak a já jsem mohl kukuřici posekat a udělat z ní siláž.“

Jednou přišel na mši svatou pro nemocné jistý rolník ze Švýcarska a vyprávěl nám o této své zkušenosti. Ve vyšším věku rozdělil majetek, synovi zanechal hospodářství a k tomu potřebná pole. Jeho dcera, kterou spravedlivě vyplatil, však s dědictvím nesouhlasila. Ačkoliv se sama hospodářství nevěnovala, trvala paličatě na tom, aby i ona dostala jedno konkrétní pole.

V hněvu křičela na svého bratra: „Když to pole nedostanu, tak ho proklej!“ Oni oba kletbu nebrali vážně, protože si mysleli: „Můžeš proklínat, jak chceš. My pole pohnojíme, vezmeme to nejlepší osivo a něco nám naroste.“ Ale osivo nevzešlo. Ani druhý a třetí rok. A tak se otec a syn rozhodli, že to pole nebudou obdělávat.

Jedna žena, která se dověděla o rolníkově neštěstí, darovala mu svčeneou vodu na požehnání. Hospodář se potom vydal se synem na pole, kropil je svčeneou vodou a s důvěrou se oba modlili: „Pane Bože, mocí, která působí ve svčeneé vodě, můžeš sejmout z našeho pole všechno zlo a všechno prokletí.“ Potom vyseli osivo počtvrté a sklídili nejlepší úrodu v celém okolí.

Pramen: Ingeborg a Horst Obereder, *Weihwasser und andere christlichen Heilmittel*, Mediatrix-Verlag 2007.

Z Vítězství srdce 66/2009 přeložil -ls-

P. Bernhard Kunst

Cum amore ac timore (2)

Historicko-liturgické poznámky k svatému přijímání

Ve svatém přijímání nás Kristus skutečně žije svým Tělem a svou Krví a církevní Otcové to srovnávají s mateřským kojením, jak to vyplývá z následujících slov sv. Jana Chryzostoma:

Veucharistickém tajemství se Kristus spojuje s každým věřícím a ty, které zplodil, sám žije a nesvěřuje je nikomu jinému. Nevzdáte, s jakou dychtivostí se rty novorozeného blíží k matčinu prsu? Nuže i my se blížíme s tak planoucí touhou k tomuto svatému stolu a k tomuto prsu plnému duchovního nápoje; ano, s ještě horoučejší touhou než kojenci. (9)

Gesto dospělého člověka, který klečí a otevírá ústa, aby se dal živit jako dítě, odpovídá velmi šťastným a výmluvným způsobem výzvám církevních Otců k postoji, jaký máme zaujmout při svatém přijímání, totiž postoji „s láskou a úctou“ (*cum amore ac timore*) (10).

Gesto, které je podle biblické tradice typickým gestem klanění, je pokleknutí, jak to chápali a praktikovali první křesťané. Pro Tertuliána, který žil mezi 2. a 3. stoletím, tou nejvyšší formou modlitby a úkonem klanění se Bohu je gesto, které je nutno projevit pokleknutím:

Tak se modlí všichni andělé, tak se modlí každý tvor, i divoká zvířata sklánějí kolena. (11)

Svatý Augustin poukazuje na to, že hřešíme, jestliže přijímáme Pána, a přitom se mu neklaníme:

Nikdo ať nejí toto Tělo, kterému se předtím nepoklonil. Hřešíme, když se neklaníme. (12)

V jednom starém Řádu k přijímání z liturgické tradice koptické církve čteme:

Všichni se musí vrhnout na zem, malí i velcí, a tak začíná rozdělování přijímání. (13)

Podle *Mystagogických katechezí*, které jsou připisovány svatému Cyrilu Jeruzalémskému,

musí věřící přijímat svaté přijímání s gestem a v postoji úcty:

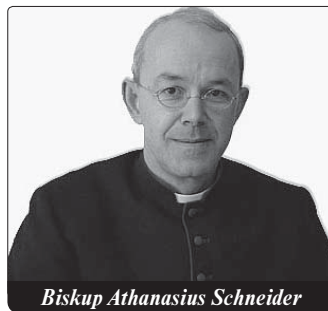
Nenatahuj ruku, ale přibližuj se s gestem klanění a úcty ke kalichu Krve Kristovy. (14)

Svatý Jan Chryzostom vyzývá ty, kteří se blíží k Pánovu eucharistickému Chlebu, aby v gestech klanění napodobili Mudrce od Východu:

Přibližuj se k Němu s ohnivou a plamennou láskou. Tomuto Tělu se klaněli tito Mudrci, i když leželi v jeslích pro dobytek. Tito muži, kteří neznali náboženství a byli to barbari, klaněli se Pánu s velkou úctou, bázní a třesením. Snažme se my, kteří jsme obyvatelé nebe, tyto barbary alespoň napodobit! Na rozdíl od Mudrců toto Tělo nejen prostě vidíš, nýbrž zakusíš jsi celou jeho sílu a uzdravující moc. Pobízíme se proto sami, chvějme se a projevueme zbožnost, která je větší než u Mudrců. (15)

Již v šestém století bylo v řecké a syrsko-východní církvi předepsáno před svatým přijímáním trojí pokleknutí. (16)

O těsném sepětí klanění a svatého přijímání se vyjádřil Josef kardinál Ratzinger naléhavě tímto způsobem: Živit se Eucharistií je duchovní událost, která zahrnuje celou lidskou skutečnost. Přibližovat se k ní znamená klanět se jí. Z tohoto důvodu není klanění něco, co je k přijímání přidáno: „Přijímání dosáhne své hloubky jen tehdy, když se jeho přijímání vyznačuje klaněním.“ (17) Před Kristovou pokorou a jeho láskou, s jakou se nám v eucharistických způsobech uděluje, nemůže člověk udělat nic jiného než padnout na kolena. Josef kardinál Ratzinger ještě poznamenal: „Proto je v přítomnosti živého Boha nevyhnutelné klečení.“ (18) V knize *Zjevení*, knize o nebeské liturgii, může být gesto klanění

Biskup Athanasius Schneider

24 starců před Beránkem (19) vzorem a měřítkem, jak se má Církev zde na zemi setkávat s Beránkem, když se věřící k Němu blíží a žije s Jím v eucharistických způsobech.

Od těch, kteří přijímají na kolenu, nevyžaduje Církev žádné další gesto klanění, protože klečení samo v sobě již klanění vyjadřuje. Naopak od těch, kteří přijímají vestoje, vyžaduje gesto vzdávající úctu, tj. poklonu. (20)

Maria, Matka našeho Pána, je vzorem vnitřního i vnějšího postoje, s jakým máme přijímat Tělo Páně. V okamžiku vtělení Božího Syna projevila svou nejvyšší ochotu a pokoru: *Hle, jsem služebnice Páně*. Vnější gesto, které tomuto postoji nejvíce odpovídá, je klečení (jak to nejčastěji vidíme na obrazech Zvěstování).

Vzor láskyplného klanění Panny Marie musí prostupovat každé naše eucharistické přijímání, řekl Jan Pavel II. (21) V tomto pozemském životě je okamžik svatého přijímání pro věřícího jistě tou nejvhodnější příležitostí projeviti navenek, že jeho vnitřní postoje se noří do propasti klanění a bezmezné lásky.

Ve stejném smyslu nás vybízí i bl. Jan XXIII., když říká:

Blahoslavený Eymard zanechal list, ve kterém stojí: „Když se vydáme následovat Krista, nesmí Maria zůstat stranou a tento krásný titul, Žena Nejsvětější Svátosti“ nás všechny nutí, abychom padli na kolena před tak velkým tajemstvím lásky jejího požehnaného Dítěte a následovali tak příklad jeho dobré Matky.“ (22)

Způsob, jakým je svaté přijímání podáváno – někdy je nedůstojný jeho významu – je velice důležitý, protože má takový

vliv na víru a zbožnost věřících, nakolik se v něm zračí láska a cit něžnosti, s jakým Církev zachází se svým božským Pánem a Ženichem v nenápadných způsobech chleba a vína.

Vědomí, že v prostých způsobech je skutečně přítomen celý majestát Krista, Krále nebes, před kterým padají na tvář andělé, bylo v době církevních Otců velice živé. Z mnoha svědectví postačí, když uvedeme dojemnou výzvu svatého Jana Chryzostoma:

Již zde dělá toto tajemství ze země nebe. Otevírá brány nebe, a nejen nebe, nýbrž nebesa nebes. Pohled a budeš moci spatřit pravdu o tom, co bylo řečeno. Jako v královském paláci nepředstavují to nejzávažnější stěny ani zlatý strop, nýbrž tělo krále, který sedí na trůně, tak platí totéž o Králi, který sídlí v nebi. Nuže toto Tělo můžeš vidět nyní na zemi. Neukazují ti totiž ve skutečnosti anděla ani archanděla, ani nebe ani nebesa nebes, ale samotného Pána. (23)

(Pokračování)

Překlad -lš-

Poznámky:

(9) In Joan. Hom. 82,5

(10) Srov. Cyprianus, *Ad Quirinum*, III, 94; S. Basilius M., *Regulae brevius tract.* 172 (PG 31,1196); S. Ioannes Chrys., *Hom. Nativ.* 7 (PG 49, 360)

(11) *De oratione*, 29

(12) *Ennarr. In Ps.* 98,9 (PL 37, 1264)

(13) *Collectiones Canonum Copticae* Denzinger Ritus Orientalium, Würzburg 1863 Bd I, s. 405.

(14) *Catec. Myst.* 5,22

(15) In I Cor. Hom. 24,5

(16) Srov. Jungmann, 458, poz. 25

(17) *Der Geist der Liturgie, Eine Einführung*, Friburg 2002, s. 78

(18) tamt. s. 164

(19) tamt. s. 160

(20) srov. *Eucharisticum mysterium* 34

(21) *Ecclesia de Eucharistia* 55

(22) *La Madonna e Papa Giovanni*, Catania 1969, s. 60

(23) In I Cor. Hom. 24,5

Pán Ježíš o svých kněžích

V SÍLE UDĚLENÉHO KNĚŽSTVÍ PŘIJÍMAJÍ VE MŠI MOC V URČITÉM SMYSLU POČÍT VTĚLENÉ SLOVO

Je jasné, že Já jakožto Bůh jsem ponořený do bezedného moře nevýslovné lásky Ducha Svatého a jsem nekonečně šťastný v této nekonečné lásce, která spojuje a obsahuje všechny rozkoše Trojice. Je rovněž jasné, že jako Slovo nepotřebuji větší lásky, než je věčná Láska, Láska nestvořená v nekonečném lůně mého Otce, kde se nachází veškerá rozkoš.

Ale nejsem jen Bůh, druhá Osoba v Trojici, jsem také Člověk-Bůh; a jako člověk toužím po lidské něžnosti, potřebuji je, třebaže jsou zbožštěny. Nuže není větších nadpřirozených rozkoší než duše, které přijímají vznešenou milost mystického vtělení, protože neexistují čistší, autentičtější a světlejší rozkoše nad ty, které pramení z plodnosti Otce: ony předávají duši vůni, barvy a v určitém smyslu něco z lásky samotného Otce.

Tato láska také v Marii je předmětem mého zalíbení pro to, co v sobě obsahuje z Otce. I když vyklíčila v lidském srdci se vším tím, co má v sobě lidského, je předmětem mého zalíbení, protože je impregnována něčím božským, něžným, čistým a svatým.

Já jsem láska, a přesto hledám lásku. Nemohu dát nic jiného než lásku a celý můj život na zemi nebyl nic jiného než ustavičný úkon lásky, lásky, která se projevovala i v těch nejláznivějších formách. A i nyní, v záři mé slávy v mé lidské přirozenosti, v mé bytosti Člověka-Boha jako člověk dále nacházím zalíbení v lásce a v něžnostech člověka.

Celá Trojice ve vzájemných osobních vztazích a ve své vlastní tvůrčí aktivitě, která se vylévá na všechny věci, nemůže být nic jiného než láska, jediná láska, která má v sobě příčinu všech věcí. A Otec je láska, a Já jsem láska a Duch Svatý je láska a já

také ve svém nejsvětějším lidství jsem láska. Nerovnováha člověka spočívá právě v tom, že se vzdaluje od této jednoty lásky.

A to je důvod, proč jsem chtěl na zemi zanechat svou Církev, samu lásku, aby ona shromáždila ve svém láskyplném lůně všechny duše světa ve spolupráci s kněžími, kteří ji tvoří a kteří musí být celí láska.

Ale nechci se vzdalovat od záležitosti, kterou jsem začal, totiž od lásky, která vyzařuje z mystických vtělení a kterou v míře menší nebo větší musí mít moji biskupové a moji kněží.

Samozřejmě, s kněžími mám zcela zvláštní bratrství pro pouť, které Mě spojuje s Marií, a pro skutečnost, že máme téhož Otce, který je v nebesích. V síle kněžství uděleného a potvrzeného Duchem Svatým přijímají ve mši, kde se obnovuje Mé Vtělení, Umučení a Smrt, moc počít v určitém smyslu vtělené Slovo.

Z tohoto důvodu a pro nesmírnou milost, kterou přijímají (v tomtéž tajemství oltáře), že mohou být účastníky Otcova plodného konání, oni, i když jen v určitém smyslu, mají jakoby mateřské právo vůči Ježíši. Neboť tvořivými slovy konsekrace, která mají v sobě Otcovu plodnost, uskutečňují ve vzrušujícím a skutečném zázraku předpstat

není, zpřítomňují ho nejen mysticky, ale skutečně v každé mši, v každé posvěcené Hostii.

Každý biskup, každý kněz se v určitém stupni účastní na Mariině Mateřství, na Otcově Otcovství, na nevýslovném zázraku, který skrze lásku, jedine skrze lásku uskutečňuje Duch Svatý, jehož spolupráce je nevyhnutelná.

Tak každý kněz, který reprodukuje Krista, nese v sobě výrazný odlesk Marie. Proto musí být věrnou kopií Marie, jediného stvoření, které bylo na zemi dokonale přetvořeno ve Mne.

Nikdo nemůže přijmout v plnosti mystické vtělení ve vlastním srdci, jestliže nemá tuto transformaci. Proto jestliže kněz chce být Marií, chce-li Mě rozmazlovat něžností a láskou a Mariinou božskou a lidskou vášní, musí se přetvořit ve Mne.

Mým kněžím ať je jasno, že toto je tajemství, které je zavazuje přetvořit se ve Mne, a ať hledají se zápalom dokonalost skrze spojení s Marií, skrze nevýslovnou, čistou a nerozlučnou jednotu se Slovem, skrze nesmírnou lásku a skrze Otce tím, že

obětují sebe a obětují Mne čistými rukama, jak to učinila Maria při Představení, na Kalvárii, v každém okamžiku svého života a zvláště v těch, o kterých jsem se zmínil, protože to jsou okamžiky pozdvižení a kněžské modlitby.

Kdyby Moji biskupové a Moji kněží rozjímali o těchto pravdách, které se jich týkají tak bezprostředně, o těchto zářích, které je osvěcují, a o těchto tajemstvích, která je pronikají, jak by se rozšířily jejich duše, aby přijímali s pokorou a vděčností Boží dar!

Všichni kněží vlastní zárodek této nesmírné milosti, nosí ho ve své krvi od okamžiku, kdy přijali svěcení, v něm je plodný dech Ducha Svatého. Neboť tento dech stále plodí a sděluje Slovo, jedinou věc, kterou Bůh může zplodit, a ve Slovu pak všechny ostatní věci. Ale tento zárodek se bude vždy více rozvíjet v síle zvláštních milostí zdarma udílených Duchem Svatým.

Kněží mají v sobě tento zárodek, ale vyklíčení této milosti, které vyžaduje od duše zvláštní podmínky, uskutečňuje jen Duch Svatý a jeho plná realizace a jeho účinnost je bezúplatným darem vyvolené duši, ve které si zalíbil, aby jí ho dal.

Nicméně všichni kněží mají povinnost spolupracovat na rozvoji zárodka této milosti jednak pro vlastní posvěcení a jednak pro dobro tolika jiných duší.

Kéž by se Moji kněží nechali prostoupit těmito vnitřními ctnostmi, rozjímali o nich v klidu v nitru svých srdcí, převedším, aby byli vděční, pak aby je využili; kéž rozšíří svou duši, aby plně uskutečnili své přetvoření ve Mne pro zalíbení Otce a pro slávu Trojice (CC 50, 231-240).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,
str. 143-146

Přeložil-lš

MOJE SVATÉ RÁNY UKAZUJÍ VÍTĚZSTVÍ LÁSKY A MILOSRDENSTVÍ

Nedokážete změřit, jakou slávu vyzařují moje svaté rány a jaká plnost milosti je v nich pro vás připravena jako dar. Ještě ji nemůžete spatřit v jejich slávě u Otce. Celé nebe ustavičně velebí tuto slávu. Moje svaté rány ukazují vítězství lásky a milosrdenství, vítězství věčného života nad věčnou smrtí.

Budete-li jednou přebývat v přibytých, které vám připravila moje velká láska, která s velkou touhou již čeká, aby vás tam mohla na věky uvést, pak budete moci poznat jas slávy mých svatých ran, patřit na nekonečnou lásku a budete poznávat lásku, která vás vykoupila, a to tím více, čím více jí vyprosíte a naléhavě vyžádáte pro druhé.

Ježíš sestře Františce od Ukřižované lásky

Modlitba za vzdorující děti

Co se to vlastně děje s dítětem v období trucování? Stojí, dupe nohama, křičí, na každý návrh odpovídá prostě „NE!“ a chová se pojednou zcela jinak než v dřívější době, kdy bylo docela hodné, tiché a milé. Rodiče stojí najednou před hádankou, proč se dítě tak náhle změnilo. Udělali jsme něco špatně? Nemáme vinu na této zvláštní fázi vzdoru, nebo je to tak dáno přírodou? Jak máme na takové chování reagovat? Jsou nějaké nové poznatky, jak porozumět tomu, proč se chování dítěte v této fázi tak změnilo? Nemůže nám pomoci víra a modlitba?

Víra vždy poskytuje pomoc v řešení životních těžkostí. I v této situaci najdeme v modlitbě pomoc, která překračuje hluboce všechnu jinak nabízenou pomoc. Toto vývojové období se dostává ve věku tří až čtyř let a vyznačuje se trucovitým chováním. Dítě je vzdorovité, nedá si v ničem říct a chce vždy prosadit svou vůli.

I když je takovým chováním postižena většina dětí, neznamená to, že takové musí být vždy chování tří až čtyřletých dětí.

Obecně platí pro každé dítě, že se nyní učí více se zaměřit na sebe, že si uvědomuje samo sebe. Dítě vystupuje z úplné závislosti a potřeby péče, v jaké žilo první tři roky, a nyní chce samo rozhodovat, přitom však nezná dostatečně své hranice a dostává se do konfliktu s rodiči a s vychovateli, kteří nesou za dítě odpovědnost. Rodiče, kteří mají k dítěti láskyplný vztah, radují se z této nové fáze, ve které dělá dítě první kroky své samostatnosti, a opravují je tam, kde by dítěti nebo okolí z jeho chování mohla vzniknout škoda.

Dítě, které zatím zakoušelo od svých rodičů láskyplnou péči, přijme takové korektury a snadno se podřídí. Přijme je, protože cítí, že za nimi stojí láska a péče rodičů a všechno to, co říkají, vede k dobru. Za těchto podmínek může fáze osamostatňování proběhnout nenápadně a tak by tomu vlastně mělo být.

Odkud však přichází vzdor?

Mnoho dětí a také rodičů prožívá tuto vývojovou fázi velmi špatným způsobem. Náhle

si dítě v ničem nedá říct. Ve své vzdorovitosti má ke všemu jen jednu odpověď: „Ne, ne, ne!“ K tomu ještě přistupuje hlasitý křik, který rodiče zlomí a učiní je povolnými. Toto chování dětí je pokládáno za obzvláště tragické, když se jedná o jedince, který byl dříve tichý a klidný, bez námitek byl spokojen se všemi

nároky a s tím, co po něm rodiče chtěli nebo co mu nabízeli. Když zkoumáme, proč se dítě tak špatně chová, narazíme na řadu příčin, které sahají až do období početí, těhotenství nebo do prvních let života.

Dítě trpělo ve svém životě nebo alespoň v určitých životních úsecích nedostatkem lásky, zakusilo od svého okolí bolest, a proto strádá nejistotou a z ní vycházející úzkostí.

Ve kterých úsecích mohlo tříleté dítě trpět? Chtěl bych uvést některé příčiny. Dítě, které bylo počato mimo manželství, odnáší si z toho následky: nejistota rodičů, vzájemné výčitky nebo odmítání dítěte, např. když jeden partner se tím cítí přinucen k manželství. To všechno doléhá na dítě. Nejistota matky, její obavy o budoucnost ji tak zaměstnávají, že není schopna myslet s láskou na dítě.

Utrpení vzniká také odmítáním dítěte, protože nezapadá do plánů rodičů. Často se rodičům

podbízejí úvahy, zda by dítě nemělo být potraceno. Nebo je to odmítání dítěte, protože by to již bylo třetí, čtvrté nebo další nechtěné dítě v rodině.

Mnoho dětí prožívá spory nebo násilí mezi rodiči v době těhotenství nebo trpí rozchodem, odloučením rodičů. Mnoho dětí zažije odmítání po porodu jedním nebo oběma rodiči, protože je to chlapec nebo děvče.

Pak je tu ještě něco, co se může stát před početím dítěte, např. potrat dříve počatého dítěte. To má za následek, že další počaté dítě není matka schopna hned od počátku milovat. Následky v podobě viny za usmrčené dítě leží na matce jako těžká tíže, pokud s touto vinou nepředstoupí před Boha a nevyprosí si odpuštění.

Další utrpení dopadá na dítě ztrátou dříve počatého dítěte nebo odchodem tohoto dítěte. To má za následek, že matka o následující dítě pečuje s příliš velkou úzkostlivostí. Dítě zakouší matčinu úzkost a bojí se o svůj vlastní život.

Duše, jiskra Božího Ducha

Většina lidí si myslí, že dítě to během těhotenství vůbec nepozoruje a nemůže cítit, taková schopnost se vyvíjí teprve po porodu a teprve od té doby může člověk na takové podněty reagovat.

Zapomínají na to, že člověk má duši, kterou obdrží od Boha a tato duše je jiskrou Božího Ducha. Duše je od samého počátku zcela vyvinutá, může vnímat, myslet, cítit a má absolutní paměť. Všechno to, co dítě vni-

má, prožívá a cítí, zda je milováno a zda je v bezpečí, nebo je odmítáno a je v ohrožení života. Buď to se raduje, nebo se dostává úzkost.

To všechno se děje nejpozději od okamžiku, kdy se vajíčko semenem oplodní. Tak poznává dítě od prvního okamžiku svého života všechno, co se kolem něho děje. Dítě cítí odmítání od jednoho nebo obou rodičů, všechny takové pocity a myšlenky. Cítí, že není milováno. Nebyť milovaný znamená necítit se bezpečný, to vyvolává strach, že by mohlo ztratit život. Proto je zcela nepatrné, hodné a tiché, aby se to nestalo. Stejně tak se chová i po porodu.

Odpověď na naše chybné chování

Ale když má tři roky a je zpravidla schopné vlastní sebereflexe, začíná poznávat, co se v jeho duši již dávno uložilo: to, že od počátku žije v nejistotě, že není milováno. S tímto základním vědomím hodnotí všechno, co se kolem něho děje. Dítě má strach, není schopno rodičům důvěřovat a odmítá všechno, co od nich přichází. Takovým způsobem odpovídá dítě na naše chybné chování na počátku jeho života, během těhotenství a v prvních letech života. V dítěti se může vytvořit představa o rodičích, která se během života promění v předsudek. S tímto předsudkem z dřívějšího života hodnotí dítě pozdější chování rodičů a pokládá je za nebezpečné, negativní, odmítá je, i když rodiče mezitím dítě dávno přijali a všim chováním se snaží napravit dřívější nedostatky.

Zacházení se vzdorovitým dítětem

Dítě by samozřejmě potřebovalo v právě probíhající životní fázi vzdoru jasné a jednoznačné chování rodičů. Jejich uhýbání, aby byl klid, nepřináší řešení problému, posiluje dítě v jeho zkušenosti, že křikem a agresí je možno dosáhnout svého.

Jako rodiče se musíme naučit chápat chování dítěte jako projev jeho nouze. Musíme se také naučit odpouštět a jednat z lásky. Vůči vzdorovitému dítěti není možno jednat agresivně, je třeba mu odpouštět.

Neukazujte dítěti svou agresi. My se musíme chovat jinak. Musíme dát dítěti i při jeho vzpouře jasně pocítit, že je přece jen milováno. Běžte k dítěti, vezměte ho do náruče, pevně ho stiskněte a řekněte mu: Já tě mám ráda, já tě mám přesto ráda. Pokládejte jeho vzdor za volání o pomoc: „Chci být milován!“ Je důležité, abychom takovéto chování vůči dítěti uplatňovali stále, nejen krátkodobě a pak opět na to nemysleli. Musíme ho milovat trvale. V lásce musíme však také dítěti ukázat, kde jsou hranice, vysvětlit mu, jak se má chovat, a tomu může dítě porozumět nejspíše tehdy, když ho vezmeme do náruče a mluvíme s ním tak dlouho, až se jeho agrese uklidní. Nesmíme ho v takové situaci posílat pryč a říkat mu, že ho nechceme.

Jestliže však tak reagujeme jen na aktuální situaci, není to nic víc, než jako když chceme na další ránu přilepit náplast. Vřed není sice pod náplastí vidět, ale může se rozšířit tak, že pak už žádná náplast nestačí.

Pro dítě to znamená: Jestliže příčiny poruch chování v tomto období nejsou překonány, propuknou pak v plné síle v pubertě s mnohem větší explozí a vyvolají negativní pocity.

Před Bohem je celý náš život přítomností

Příčiny velkého vzdoru jsou v nedostatku náklonnosti a lásky, který dítě muselo vytrpět. Je to nedostatek jistoty a bezpečí, zážitek utrpení, úzkosti a odmítání, které přerostly do nenávisi a hněvu. Nedostatek lásky se zaznamenal jako vzpomínky v duši dítěte.

Psychologové to nazývají nevědomím. Dítě si už později není vědomo, kdy tento nedosta-

tek zažilo. Převládá nevědomě zaznamenaná duchovní nouze, která později určuje chování dítěte. Má strach, a neví proč, odmítá, a neví proč, není schopné důvěřovat, a neví proč.

Většina lidí si myslí, že když je tomu tak, tak už se to stalo a nedá se s tím nic dělat. Lékař, psycholog a my rodiče s tím opravdu zvenčí mnoho nenaděláme. Ale je tu někdo, kdo je schopen zasáhnout, pro něhož je celý náš život stálou přítomností. Je to Bůh, který nic nedělá s větší radostí, než když může náš život uzdravit, když ho o to prosíme a když mu to dovolíme.

Bůh očekává, že se mu otevřeme, že mu odevzdáme svůj život se všemi jeho selháními, že se vyznáme, jaké nedostatky v lásce k dítěti jsme projevili. Když ho budeme prosit, aby nás zbavil viny, kterou máme vůči dítěti, přijde k dítěti a daruje mu všechnu lásku, které jsme nebyli schopni. Pak uzdraví v nás i v našem dítěti všechny rány duše.

Výsledek vytrvalé a naléhavé modlitby nedá na sebe čekat. Modlitba za dítě mění mne v mém chování k dítěti a mění dítě v jeho chování ke mně.

Jak má vypadat modlitba za dítě v jeho etapě vzdoru?

Důležité je, abychom se modlili konkrétně, prosili o všechny věci, které nyní scházejí. Tato modlitba má různé stupně. Začíná tím, že chceme změnit především vztah k dítěti. Toho můžeme dosáhnout tím, že dítěti vnitřně odpustíme: „Milé dítě, odpouštím ti všechnu agresi, všechno odmítání, všechno, co mě nyní tak zraňuje!“

Začnu dítě přijímat zcela nově takové, jaké je. Jdu dále a vyznávám se Bohu ze své vlastní viny.

Vyznávám, co mě k této fázi u dítěte přivedlo. Vyznávám všechno to, co proběhlo špatně, a prosím Boha o osvobození ode všech negativních vazeb, které tím vznikly mezi mnou a dítětem, i ode všech vazeb, které vznikly již v předchozích gene-

racích z nedostatku lásky a co i u mne a u dítěte dospělo až k tomuto stavu.

Prosím o odpouštění pro dítě, tzn. prosím Boha, aby napravil škody, které jsem dítěti způsobil tím, že jsem je nemiloval a že jsem je odmítal. Prosím ho o lásku za všechny časy, kdy dítě muselo trpět nedostatkem lásky, žehnám dítěti a přeji mu lásku, která by dítě nyní zaplavila, a děkuji Bohu za toto dítě.

To znamená, že přijímám dítě takové, jaké nyní je, nic nevyčítám ani Bohu, ani dítěti. Ale i my jsme byli dětmi, proto jsme sami povoláni, abychom odpustili našim rodičům, jestliže jsme nebyli v plné míře milováni. Prosíme Boha, aby rodičům odpustil jejich vinu, a prosíme za odpouštění pro dobu, kdy my jsme své rodiče nemilovali. Jsme však všichni zavázáni k lásce pro celý náš život a ke všem, s nimiž máme vazby, jak nám to ukládá čtvrté přikázání.

Prosíme Boha, aby nás osvobodil ode všech vazeb na viny předků a aby mi odpustil má provinění vůči rodičům a nahradil jim všechnu lásku, kterou jsem jim zůstal dlužen. Tak dojde v nás k uzdravení našich provinění vůči rodičům a našich provinění vůči dítěti. Nejsme ještě svatí, děláme dále navzájem chyby. Ale máme možnost přinášet tyto chyby Bohu a prosit ho, aby nás uzdravil a aby nyní nově působil v našem dítěti. Nemusíme o tom mluvit s našimi dětmi a zatěžovat je tím, je to rozhovor jen mezi námi a Bohem. Naše duše je větší, než si myslíme, a má kontakt s duší dítěte. Také není třeba bát o minulosti a všechno znovu ohřívát. Nikoliv. – To, co bylo, všechno jsem přinesl, Bože, k Tobě a Tys to přijal a uzdravil a já Tě prosím, daruj nyní mému dítěti v této době své uzdravení.

Příklad modlitby

Otče v nebesích, milý Otče, Ty jsi můj Bůh a Pán. Daroval jsi mi život, protože mě milu-

ješ, a nenecháváš mě samotného, nýbrž jsi se mnou, ať se děje cokoliv a ať musím snášet jakoukoliv tíži.

Otče, přináším Ti své starosti a své dítě – vnuka – dítě mých příbuzných – přináším Ti je v této fázi jeho vývoje, jeho vzdoru, strachu a odmítání, kdy v tomto dítěti tak vzrostla agrese a nenávisť. Otče, já mému dítěti odpouštím jeho chování a vše, čím nás tak zatížilo. Odpusť také Ty mému dítěti. Otče, odejmi od něho to, co je váže k negativnímu. Odpusť mým rodičům, odpusť nám, že jsme toto dítě nepřijímali bezpodmínečně a že jsme je bezpodmínečně nemilovali. Odpusť nám, Pane, naše myšlenky odmítání, odpusť nám, že jsme v srdci přemítali, zda můžeme našemu dítěti odejmout právo na život. Otče, odpusť nám, že dítě muselo v době těhotenství prožívat náš strach a naše spory.

Odpusť nám náš strach z narození dítěte. Odpusť nám, že naše dítě muselo přijmout před narozením a v prvních letech strach o svůj život. Odpusť nám všechnen čas, kdy jsme byli příliš uvázaní na práci a nemohli jsme dostatečně myslet na dítě. Osvobod' nás všechny ode zlého, osvobod' nás od negativních myšlenek a zlé vůle. Odpusť nám to a naprav to, daruj dítěti v dalším vývoji všechnu lásku, jaké my rodiče nejsme schopni, anebo jaké jsme nebyli schopni. Daruj mu, aby v něm nyní rostla důvěra, daruj mému dítěti jistotu a bezpečí.

Otče, zlom všechnen strach v mém dítěti, polož na ně svou ruku a uzdrav jeho city, uzdrav jeho duši, jeho tělo, jeho vůli, uzdrav jeho myšlení. Požehnej mému dítěti, přeji mu, abys ho nyní choval ve své náruči a nikdy ho neopouštěl. Pane, žehnám ho ve jménu trojjediného Boha Otce, Syna i Ducha Svatého. Amen.

*Přednáška Friedricha Rabold
v Radio Horeb 7. března 2009*

Z Leben 153/2009 přeložil-lš

bylo nutno usilovat o základ a učinit z kláštera organickou komunitu, opravdovou rodinu, jak říká, právě „Kristovo Tělo“. V takovém společenství se konkrétně uskutečňuje realita Církve ve svém společenském aspektu.

Příklad pro všechny

Druhé základní přesvědčení Theodorovo je toto: mniši ve srovnání se světskými lidmi přijímají úkol zachovávat křesťanské povinnosti s větší přísností a intenzitou. Proto skládají zvláštní sliby, které patří do hagiasmat (zasvěcení) a jsou něco jako „nový křest“, jehož symbolem je přijetí řeholního roucha. Na rozdíl od světských osob je pro mnichy charakteristický závazek k chudobě, čistotě a poslušnosti. Když se Theodor obrací k mnichům, hovoří konkrétně, někdy takřka detailně o chudobě, ale ona je v následování Krista od samého počátku podstatným prvkem mnišství a ukazuje také cestu pro nás všechny. Zřeknutí se soukromého vlastnictví, tato svoboda od materiálních věcí, stejně jako střízlivost a střídmost platí v radikální formě nejen pro mnichy, ale duch takového odříkání je stejný pro všechny. Nemáme být totiž závislí na materiálním vlastnictví, naopak, musíme se učit odříkání, prostotě, přísnosti a střízlivosti. Jen tak může vyrůst solidární společnost a je možno překonat velký problém chudoby na tomto světě. V tomto smyslu tedy radikální znak chudých mnichů určuje také podstatně cestu pro nás všechny. Když pak vykládá o pokušeních proti čistotě, Theodor neskrývá vlastní zkušenosti a ukazuje cestu vnitřního boje za nalezení sebeovládání – a tak úcty k tělu vlastnímu i tělu toho druhého jakožto Božímú chrámu.

Mučednictví podřízenosti

Ale hlavním odříkáním jsou pro něho požadavky poslušnosti, protože každý mnich má svůj způsob života a ponoření do velké komunity tří set mnichů

představuje reálně novou životní formu, kterou kvalifikuje jako „mučednictví podřízenosti“. I zde dávají mniši příklad toho, co je nezbytné pro nás všechny, protože po dědičném hříchu má člověk tendenci jednat podle vlastní vůle jakožto prvního principu světského života a všechno ostatní je podřízeno vlastní vůli. Ale tímto způsobem, když každý sleduje sám sebe, nemůže fungovat sociální tkanivo. Jen když se naučíme ponořit se do společné svobody, sdílet ji a podrobovat se jí, naučit se zákonnosti, tzn. podřízenosti a poslušnosti vůči řádu společného blaha a společného života, může to společnost ozdravit stejně tak jako mne od pýchy, že jsem středem světa. Tak pomáhá svatý Theodor svým mnichům a nakonec také nám v jemné introspekci odporovat pokušení prosazovat vlastní vůli jako životní pravidlo a uchovávat si opravdovou osobní identitu – která je vždy identitou společnou s druhými – a pokoj srdce.

Význam pracovitosti

Pro Theodora Studitu ctností stejně důležitou jako poslušnost je pokora a philergia, tj. láska k práci, ve které vidí kritérium pro hodnocení kvality osobní zbožnosti: ten, kdo je horlivý v materiálních úkolech, kdo pracuje s vytrvalostí – tak argumentuje – je takový i ve věcech duchovních. Nepřipouští tedy, aby pod záminkou modlitby a rozjímání se mnich uvolňoval od práce, a to i manuální práce, která je ve skutečnosti podle něho druhou mnišskou tradicí, prostředkem k nalezení Boha. Theodor se nebojí ho-

vořit o práci jako o „oběti mnicha“, o „liturgii“, přímo o svého druhu mši, skrze kterou se mnišský život stává andělským. A právě tak se svět práce humanizuje a člověk se skrze práci stává více sám sebou, je blíže k Bohu. Stojí za připomínku jeden z důsledků této zvláštní vize: právě proto plod „liturgie“, bohatství získané společnou prací, nemá sloužit pohodlí mnichů, nýbrž má být určeno na pomoc chudým. Zde můžeme všichni pochopit nutnost, aby plod práce byl dobrem pro všechny. Samozřejmě práce „studitů“ nebyla pouze manuální: měli velký význam pro nábožensko-kulturní rozvoj byzantské civilizace jako byli kaligrafové, malíři, básníci, vychovatelé mládeže, učitelé ve školách a knihovníci.

Vzor duchovního otce

I když vyvíjel velmi širokou vnější aktivitu, nenechal se Theodor odvádět od toho, co pokládal za nejvlastnější obsah své vyšší funkce – být duchovním otcem svých mnichů. Věděl, jak rozhodující vliv měli v jeho životě jeho dobrá matka a svatý strýc Platon, kterého kvalifikoval významným titulem „otec“. Praktikoval tedy vůči mnichům duchovní vedení. Jak uvádí životopisec, každý den po večerní modlitbě se dával před ikonostasem všem k dispozici a naslou-

chal jejich důvěrným sdělením. Navíc radil po duchovní stránce mnoha osobám mimo svůj klášter. Duchovní závět a Dopisy nám vykreslují tento jeho otevřený a vroucí charakter a ukazují, jak se z jeho otcovství zrodila pravá přátelství v klášterním prostředí i mimo něj.

Aktuálnost jeho odkazu

Řehole známá pod názvem Hypotyposis, která byla kodifikována krátce po Theodorově smrti, byla aplikována s několika úpravami na hoře Athos, když tam v roce 962 svatý Athanasios založil Velkou lávru, a na Kijevské Rusi, když ji tam na počátku druhého tisíciletí svatý Theodosios zavedl v Jeskynní lávře. Ve svém původním významu jeví se Řehole nanejvýš aktuální. Existují dnes mnohé proudy, které narušují jednotu společné víry a podněcují k určitému druhu nebezpečného duchovního individualismu a duchovní pýchy. Je třeba vynaložit úsilí k obraně a růstu dokonalé jednoty Kristova těla, ve kterém se mohou snášet harmonicky mír řádu a upřímné osobní vztahy pod vlivem Ducha Svatého.

Je snad užitečné shrnout nakonec některé základní prvky Theodorovy duchovní nauky: lásku k vtělenému Pánu a k jejímu zviditelnění v liturgii a v obřadech; věrnost křtu a úsilí žít ve společenství Kristova Těla chápaném také jako společenství křesťanů mezi sebou; ducha chudoby, střídmosti, odříkání; čistotu a sebeovládání, pokoru a poslušnost proti prvenství vlastní vůle, která ruší sociální předivo a pokoj duší; lásku k práci tělesné i duchovní; duchovní přátelství zrozené z očištění vlastního svědomí, vlastní duše, vlastního života. Snažme se následovat tato naučení, která nám reálně ukazují cestu pravého života.

*Bollettino Vaticano 27. 5. 2009
Mezititulky redakce Světla*

Překlad -lš-

NÁVŠTĚVNÍCI IZRAELE

38 % turistů, kteří navštívili Izrael, byli křesťané. Tuto informaci sdělilo izraelské ministerstvo pro turistiku. Od roku 2000 vzrostl počet křesťanských poutníků z Evropy o 50 %. Izrael zahájil po papežské návštěvě ve Svaté zemi v Itálii kampaň pod heslem: „Následuj Svatého otce, navštiv Izrael!“ Na internetových stránkách www.jesustrail.com je možno projít se ve stopách Ježíše Krista. Turismus je jednou z mála oblastí, ve které Izrael a palestinské autonomní úřady spolupracují. *Kath-net*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Tak jako láska předpokládá společenství, tak společnost předpokládá lásku. Celý Boží zákon není nic jiného než konkretizace a formulace nezbytných požadavků a vztahů k sobě, k druhým i k prostředí tak, aby byl zachován základní smysl všeho stvoření a blaženost lásky, která v ní má panovat.

Jestliže se někomu jeví Boží projekt milujícího společenství lidí jako neskutečná utopie, není to proto, že by Bůh byl fantast, ale proto, že člověk má také Nepřítele, který ho celou svou bytostí nenávidí, od prvopočátku mu toto jeho určení závidí a podniká vše, co je v jeho moci, aby Boží plán zmařil. Aby hned na samém počátku lidských dějin učinil konec nenáviděnému království Boží lásky, svedl prarodiče k neposlušnosti. Netušil však, že Bůh své plány skutečnými ještě výraznějším způsobem. Jelikož Bůh se svého záměru nevzdal, nevzdal se ani jeho Odpůrce. Co všechno už nevystřídal a nevyzkoušel, aby ukojil svou nenávisť. Nesmírně mu záleží na tom, aby se lidem dostávalo od samého počátku jejich existence co nejméně právě oně základní živiny pro zdravý rozvoj lidství a mezilidských vztahů. Tím si vytváří široký prostor a předpoklady pro nejrůznější deviaci v chování individuí i společnosti. Vždy mu záleželo na tom, aby dítě co nejdříve vytrhl z životodárného, láskou prosyceného rodinného prostředí. Jak nacisté, tak komunisté dokázali vychovávat děti k bezcitnosti až do té míry, aby byly připraveny ve jménu nesmyslných idejí vydat na smrt třeba i své vlastní rodiče a sourozence. Dnes pokročil dále. K výchově k bezcitnosti nepotřebuje státem řízené organizace. Daleko účinnější pro jeho cíle se mu osvědčuje taktika narušit co nejvíce přímo Bohem stvořené rodinné prostředí. Usiluje o to, aby vyrůstalo co

nejvíce nemilovaných dětí. Ačkoliv je to proti zdravému rozumu, výsledkem je skutečně to, že současné společnosti stále méně záleží na rodině a snaží se naopak zajistit svým členům v první řadě co nejuvhodnější podmínky k sobeckému způsobu života. Je to nová totalita sobectví, zákonem podporovaná a chráněná, jejíž praxe a mentalita se šíří od jednoho národa k druhému a je dokonce pokládána za něco jako revoluční výdobytek a svaté právo. Z nemilovaných dětí však vyrůstají neovladatelní jedinci, kteří naopak velmi rádi ovládají druhé a podrobují si je ke svému obrazu. S neovladatelností mládeže se dnes můžeme setkat i v prostředí, kde bychom to nejméně čekali. Vstoupíte-li například do kostela sv. Kateřiny v Olomouci v době, kdy se zde žáci církevní školy účastní mše svaté, budete mít dojem, že jste spíše než v kostele ve školní jídelně v době oběda. V hlučné a nevázané zábavě sotva rozpoznáte zpěv scholy, o hlasu kněze ani nemluvě. Je to hromadný projev svévole a neúcty k Bohu, posvátnému prostředí, ke knězi i k sobě navzájem, před kterým zřejmě pedagogové už zcela kapitulovali.

Ateismus je nebezpečná a podvrtná ideologie, která ubližuje člověku nejvíce tím, že ho připravila o základní vědomí a jistotu, že je bytostí nekonečně milovanou. Popírání Boha je produktem rozumu, který zcela postrádá pojem absolutní Boží lásky. Když začal na konci XVIII. století institucionalizovaný boj proti Bohu, byla na oltář posazena ženština jako bohyně Rozumu. Pýcha rozumu dusí dobrotu srdce. Odmítnutí Stvořitele vyžadovalo nové vysvětlení původu světa. Pseudovědecká teorie evoluce nevznikla na základě exaktního poznání, ale jako výplod apriorního ideologického požadavku vyloučit za každou cenu Stvořitele a zbavit se ho.

Vědci píšou celé svazky, aby popřeli něco, co je jinak i selskému rozumu naprosto jasné, že všechno musí mít svou přiměřenou příčinu, že i samo uplatnění zákonů evoluce předpokládá existenci neúprosného řádu, který není produktem slepé nahodilosti, ale zákonitosti, kterou nemá kosmos sám ze sebe. Odmítat existenci nejvyšší moudřeha, svrchovaně milujícího Boha předpokládá zcela slepou víru v absurdní pojem všemohoucí náhody, která degraduje člověka na pouhý nahodilý produkt nerozumné přírody.

To ovšem není pouze záležitost jen nějakých vědeckých či ideologických sporů, ale má to své závažné celospolečenské důsledky. Jakmile je ze společenské skutečnosti vyloučen Bůh, motorem dění, jednání a konání přestává být ona z Boha zrozená láska, ale její úplný opak – sobectví, jež prosazuje skrytě i otevřeně „zákony divočiny“: přirozenou selekci, boj o život, právo silnějšího. Osvícenství se sice honosilo svou údajnou „humanitou“ a „osvobozením“ člověka. Ve skutečnosti vedlo k zotročení a bezcitnosti, kterou také nakonec samo krvavě uplatňovalo. Od té doby spíše než lidskost se začala do nevidaných rozměrů rozvíjet nelidskost. Kam vede rozum bez srdce, ukazují v pestré škále dějiny posledních dvou staletí: ideologie třídní a rasové nenávisť, totální války, zbraně hromadného ničení, rafinované metody týrání a vyhlazování lidí, totalitarismus, masové ničení lidského života v jeho zárodku, degradace a vulgarizace lásky jako živočišného požitku, bezohlednou chamtivostí řízený hospodářský systém atd. atd. Pyšné srdce je srdce, které zapřelo samo sebe a svou podstatu. Těžké důsledky tohoto základního lidského defektu budeme teprve sklízet v budoucnosti a zřejmě se dočkáme nových forem nevidané totality.

Svou lásku nám Bůh nemůže vnucovat. Bylo by to proti

samé podstatě lásky. Bůh nám svou lásku, kterou žije a kterou chová k nám, zjevuje, vyznává, ukazuje a připomíná. Dělal to tak v době starozákonní a dělá to tak i poté, co přišla na svět Láska.

Se stoletým předstihem nám před zpupným nástupem „Rozumu“ přišel Boží Syn ukázat své láskou hořící Srdce, aby nám tak velmi názorně a lidsky působivě připomněl, jak velice nás Bůh miluje (str. 4). Přišel nikoliv jako svrchovaný Pán a Soudce, ale jako prosebník, abychom ve vlastním zájmu svou lásku k němu uvědoměle rozmnožili a prohlubovali. Ještě před nástupem Rozumu chtěl probudit velkou revoluci Srdce a nastolit království lásky. Podobně jako při svém prvním příchodu se setkává s vlastními, kteří ho nepřijímají. Oficiální uznání tohoto Božího záměru dalo na sebe čekat sto let a přišlo v době, kdy už osvícení rozumáři bezprostředně připravovali půdu pro výbuch Francouzské revoluce.

Osvícené rozumování je ovšem od té doby tak svůdné a tak imponuje hříchem narušené lidské přirozenosti, že dodnes není nouze o ty, kteří se domnívají, že tím způsobem slouží Bohu, a těší se kupodivu zvláštní popularitě i u těch, kteří by měli jasně rozpoznat jejich pravou tvář. S despektem se dívají na ty, kteří na spasitelné výzvy Božského Srdce odpovídají srdcem. Svět naléhavě potřebuje, abychom vnitrocírkevní spor „rozumu“ se „srdcem“ rozhodli ve prospěch srdce. Žádné formální uznání křesťanských kořenů nikam nevede, pokud nezačne úsilí o obnovu těch nejuvlastnějších kořenů křesťanství jakožto náboženství lásky.

Trvale aktuální úcta k Srdci, které lidi tolik milovalo a ustavičně miluje, není sentimentální nástavbou, ale samotným Bohem nabízenou cestou, jak nemocnému světu odejmout srdce z kamene a vrátit mu srdce z masa.

-/š-

Pondělí 15. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 GOODwillBOY 7:05 NOEparáda (29. díl) 7:25 Vše pro Krále a pro moji Královnu 7:45 Cesty za poznáním: Šanghaj 8:15 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta, OCarm. 8:35 Druhé čtení 9:00 Pro vita mundi (108): Edita Koslerová 9:35 Harfa Noemova II. (14. díl) 9:55 Říkají to filmem (10. díl): Jaromír Schejbal 10:55 Iceland 11:45 Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 AD trio Prague 13:25 Léta letí k andělům (30): Jan Potměšil 13:45 To jsou těžké vzpomínky [P] 14:15 To pravé srdce Evropy [P] 14:30 Lidé na cestě 14:45 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 15:15 Vše pro Krále a pro moji Královnu 15:35 Harfa Noemova II. (14. díl) 15:55 H2Onews 16:05 Soucitná srdce 16:20 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 17:00 NOEparáda (30. díl) [L] 17:20 Katolíci v Moskvě 17:50 Mikroregion Třemšín (1. díl) 18:00 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:35 O Mlsáčkovi (2/18): Jak nechtěl Mlsálek spinkat [P] 18:45 Simba, lví král (2/2) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (15. díl) [P] 20:25 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy [P] 21:15 Na koberečku (66) [P] 21:30 V posteli chit-chat (12. díl) 22:20 Primiční homilie P. Adama Ruckého 22:45 AD trio Prague 0:05 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 0:15 To jsou těžké vzpomínky 0:45 H2Onews 0:55 Druhé čtení 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 16. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta, OCarm. 6:35 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 7:25 Pro vita mundi (108): Edita Koslerová 8:00 Na koberečku (66) 8:15 Katolíci v Moskvě 8:45 Znojmo 9:05 To pravé srdce Evropy 9:20 To jsou těžké vzpomínky 9:50 Kulatý stůl: Mezinárodní rok astronomie 2009 11:20 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 11:30 Mikroregion Třemšín (1. díl) 11:45 O Mlsáčkovi (2/18): Jak nechtěl Mlsálek spinkat 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přehlídka v Odrách 2006 13:35 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 14:55 Katolíci v Moskvě 15:25 Žít! Cejja Stojka 15:55 Lidé na cestě 16:10 Zpravodajské Noeviny 16:20 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi 17:15 Vše pro Krále a pro moji Královnu 17:35 Dětská televize (5/2009) 18:00 To jsou těžké vzpomínky 18:35 O Mlsáčkovi (3/18): Mlsálek a letadlo [P] 18:45 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 19:25 Vše pro Krále a pro moji Královnu 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 21:05 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 To pravé srdce Evropy 22:00 Druhé čtení 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:25 Harfa Noemova II. (15. díl) 23:45 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 23:55 Zpravodajské Noeviny 0:05 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 17. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 6:45 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 6:55 Znojmo 7:15 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi 8:10 Cesty za poznáním: Šanghaj 8:40 Lidé na cestě 8:55 Hlubinami ves-

míru (5) - červen 2007 9:55 To pravé srdce Evropy 10:10 Harfa Noemova II. (15. díl) 10:25 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 12:15 Pro zdraví (7): Česko-francouzské dny 12:25 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 13:15 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 14:15 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 15:15 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi 16:10 Zpravodajské Noeviny 16:20 Katolíci v Moskvě 16:50 Čtete z křesťanských periodik 17:00 GOODwillBOY [P] 17:30 Hrdinové Nového zákona (9): květen 17:45 Dětská televize (5/2009) 18:10 Pro zdraví (7): Česko-francouzské dny 18:20 To pravé srdce Evropy 18:35 O Mlsáčkovi (4/18): Jak Kund'aba s Puclíkem přejeli Mlsáčkovi ocásek [P] 18:45 NOEparáda (30. díl) 19:05 To pravé srdce Evropy 19:20 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) [P] 21:05 Sen pokračuje 21:30 Zpravodajské Noeviny 21:40 Pro zdraví (8): Dům sv. Veroniky v Paskově 21:50 Lidé na cestě 22:05 Generální audience Benedikta XVI. 23:35 Harfa Noemova II. (15. díl) 23:55 H2Onews 0:05 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 18. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Adama Ruckého 6:40 Přehlídka v Odrách 2006 8:10 Mikroregion Třemšín (1. díl) 8:20 Čtete z křesťanských periodik 8:30 Sen pokračuje 8:55 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 9:45 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 10:25 Říkají to filmem (10. díl): Jaromír Schejbal 11:25 Znojmo 11:45 O prohanosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata, Heleakala, Mesa Verde 12:35 To jsou těžké vzpomínky 13:05 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi 14:00 GOODwillBOY 14:30 NOEparáda (30. díl) 14:50 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:20 Katolíci v Moskvě 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Říkají to filmem (10. díl): Jaromír Schejbal 17:15 Pro vita mundi (108): Edita Koslerová 17:40 Harfa Noemova II. (15. díl) 18:00 Znojmo 18:25 Nikolčiny tóny duše 18:35 O Mlsáčkovi (5/18): Mlsálek a nafukovací míč [P] 18:45 V posteli chit-chat (12. díl) 19:35 Na koberečku (66) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková [P] 20:45 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 21:35 Lidé na cestě 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:00 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta, OCarm. 22:20 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 Na koberečku (66) 23:05 Přehlídka v Odrách 2006 0:35 Znojmo 0:55 Zpravodajské Noeviny 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 19. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (66) 6:30 GOODwillBOY 7:00 NOEparáda (30. díl) 7:20 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 8:00 Lidé na cestě 8:15 Nikolčiny tóny duše 8:25 To jsou těžké vzpomínky 8:55 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 9:55 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 10:45 To pravé srdce Evropy 11:00 Pro vita mundi (108): Edita Koslerová 11:35 Pro zdraví (8): Dům sv. Veroniky v Paskově 11:45 O Mlsáčkovi (5/18): Mlsálek a nafukovací míč 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Sen pokračuje 12:30 Octava dies (532): Týdenní

zpravodajství z Vatikánu 13:00 Pro vita mundi (108): Edita Koslerová 13:35 Na koberečku (66) 13:50 To jsou těžké vzpomínky 14:20 Znojmo 14:40 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 14:50 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 15:40 Zpravodajské Noeviny 15:50 Nikolčiny tóny duše 16:00 Kulatý stůl: Mezinárodní rok astronomie 2009 17:30 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 18:00 Nešpory se Sv. otcem ze slavnosti Nejsvětějšího Srdce Páně [L] 19:30 To pravé srdce Evropy 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noemova pošta: červen [L] 21:35 Primiční homilie P. Adama Ruckého 22:00 Octava dies (532): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:30 To pravé srdce Evropy 8:20 Dětská televize (5/2009) 23:30 NOEparáda (30. díl) 23:50 Nikolčiny tóny duše 0:00 H2Onews 0:10 Modlitby se zpěvy Taizé 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 20. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) 7:15 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 8:05 To pravé srdce Evropy 8:20 Dětská televize (5/2009) 8:45 Simba, lví král (2/2) 9:45 Hrdinové Nového zákona (9): květen 10:00 GOODwillBOY 10:30 NOEparáda (30. díl) 10:50 Cesty za poznáním: Karella 11:20 Čtete z křesťanských periodik 11:30 Lidé na cestě 11:45 O Mlsáčkovi (6/18): Jak Mlsálka bolely zuby 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Harfa Noemova II. (15. díl) 12:25 Sen pokračuje 12:50 H2Onews 13:00 Přehlídka v Odrách 2006 14:30 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 15:30 Pro vita mundi (108): Edita Koslerová 16:05 Přírodní zázraky Evropy (6/12): Obří Evropy 16:55 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) 17:55 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 18:35 O Mlsáčkovi (7/18): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhandem lovili medvěda [P] 18:45 Harfa Noemova II. (15. díl) 19:05 Čtete z křesťanských periodik [P] 19:15 Pro zdraví (8): Dům sv. Veroniky v Paskově 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 21:05 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 21:35 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 22:50 Druhé čtení 23:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) 0:15 Katolíci v Moskvě 0:45 Pro zdraví (8): Dům sv. Veroniky v Paskově 0:55 Zpravodajské Noeviny 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 21. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 7:50 Harfa Noemova II. (15. díl) 8:10 Mikroregion Třemšín (2. díl) [P] 8:20 Sen pokračuje 8:45 Katolíci v Moskvě 9:15 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 9:55 Pro zdraví (8): Dům sv. Veroniky v Paskově 10:05 Evangelium 10:15 Mše svatá ze S. Giovanni Rotonda (P. Pio) se Sv. otcem [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Evangelium 13:00 Harfa Noemova II. (15. díl) 13:20 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 14:35 Sen pokračuje 15:00 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 15:40 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) 16:40 Znojmo 17:00 GOODwillBOY 17:30 NOEparáda (30. díl) 17:50 Popelka 19:20 To jsou těžké vzpomínky 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bude líp 21:15 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:45 To pravé srdce Evropy 22:00 Druhé čtení 22:25 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 23:25 Zpravodajský souhrn týdne 23:55 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

RYTÍŘ KŘESŤANSKÉ LÁSKY

23. května 2009 uplynulo 20 let od úmrtí jedné z největších osobností české církve v exilu, **provinciála a generálního vikáře českého Řádu křížovníků s červenou hvězdou ve Vidni Josefa Novotného**. Vzpomínku na jeho působení za „železnou oponou“ si můžete přečíst na internetové adrese www.maticecm.cz/texty/rytir.htm, případně stačí na stránkách Matice cyrilometodějské www.maticecm.cz kliknout na odkaz *Rytíř křesťanské lásky* (vpravo dole).

Mezinárodní festival VARHANNÍ DUCHOVNÍ HUDBA VE FILIPOVĚ

Špičkoví profesionální čeští, němečtí a polští varhaníci se představí posluchačům festivalu „Varhanní duchovní hudba ve Filipově / Geistliche Orgelmusik in Filippstadt“. Třetí ročník mezinárodního festivalu se uskuteční o letních prázdninách v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově v okrese Děčín. Koncerty se konají **každou červencovou a srpnovou nedělí vždy od 14.00 hodin**. Festival probíhá **od 5. 7. do 30. 8. 2009**. Kromě hudby uslyší návštěvníci i české a německé duchovní slovo. Festival varhanní hudby organizuje občanské sdružení Arte Musica z Jířkova ve spolupráci s Římskokatolickou farností Jířkov. Další podrobnosti k festivalu sdělí: Jiří Chlum, varhaník v bazilice ve Filipově a předseda Arte Musica, o.s. Kontakt: tel. 602 933 144, e-mail: chlum.varhany@tiscali.cz.

Liturgická čtení

Neděle 14. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 17,22–24

Ž 92 (91), 2–3.13–14.15–16

Odp.: 2a (*Dobře je chválit Hospodina.*)

2. čt.: 2 Kor 5,6–10

Ev.: Mk 4,26–34

Slovo na den: Klíč a roste, člověk ani neví jak.

Pondělí 15. 6. – nez. pam. sv. Víta

1. čt.: 2 Kor 6,1–10

Ž 98 (97), 1,2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mt 5,38–42

Slovo na den: Tomu, kdo tě prosí, dej.

Úterý 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1–9

Ž 146 (145), 2,5–6.7.8–9a

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Slovo na den: Co děláte zvláštního?

Středa 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6–11

Ž 112 (111), 1–2.3–4.9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Slovo na den: Nevyrubuj před sebou!

Čtvrtek 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,1–11

Ž 111 (110), 1–2.3–4.7–8

Odp.: srov. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 6,7–15

Slovo na den: Nebuďte jako pohané.

Pátek 19. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Oz 11,1.3–4.8c-9

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

2. čt.: Ef 3,8–12.14–19

Ev.: Jan 19,31–37

Slovo na den: Hledět na toho, kterého probodli.

Sobota 20. 6. – památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9–11

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 2,41–51

Slovo na den: Všechno uchovávala ve svém srdci.

AQUA VITAE

poradna pro ženy v tísní

Na telefonické lince a internetu nabízíme

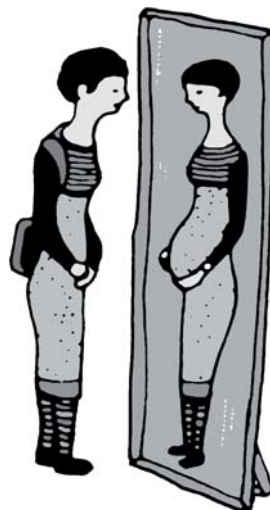
- poradenství před i po potratu
- možnost otevřeně si promluvit o antikoncepci, potratu, ale i o strachu z budoucnosti, černých myšlenkách apod.
- společné hledání řešení
- kontakty na seriózní psychologickou i lékařskou pomoc

Bezplatná telefonní linka: 800 108 000

nebo email: poradna@linkapomoci.cz

další informace: www.linkapomoci.cz

Provoz poradny: **PO** (16 – 21 hod.) **STŘ** (16 -19) **ČT** (18 -21)
mimo uvedené časy možno zanechat vzkaz

TĚHOTNÁ ?
volejte 800 108 000

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ČERVNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 14. 6.	PO 15. 6.	ÚT 16. 6.	ST 17. 6.	ČT 18. 6.	PÁ 19. 6.	SO 20. 6.
Antifona	1028 1148	1044 1164	1060 1181	1075 1197	1091 1214	772 870	1653 1870
Žalm	783 881	783 881	786 884	783 881	783 881	783 881	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1029 1148	1045 1164	1061 1181	1076 1197	1091 1214	772 870	1653 1870
Antifony	1030 1149	1046 1165	1062 1182	1076 1198	1092 1215	773 871	1123 1248
Žalmy	1030 1150	1046 1166	1062 1183	1076 1198	1093 1215	813 914	1124 1249
Krátké čtení a zpěv	1033 1152	1049 1169	1065 1186	1079 1201	1095 1218	773 871	1654 1871
Antifona k Zach. kantiku	700 790	1391 1563	1065 1186	1080 1202	1095 1218	774 872	1384 1551
Prosby	1033 1153	1049 1169	1065 1186	1080 1202	1095 1219	774 872	1655 1872
Závěrečná modlitba	700 790	1391 1563	1065 1187	1080 1202	1096 1219	774 873	1384 1551
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034 1157	1050 1171	1066 1187	1081 1203	1096 1220	1264 1402	1127 1253
Antifony	1035 1155	1051 1171	1066 1188	1081 1203	1097 1220	775 873	1128 1253
Žalmy	1035 1155	1051 1171	1067 1188	1081 1204	1097 1220	1265 1403	1128 1254
Krátké čtení	1037 1157	1054 1174	1069 1190	1084 1206	1100 1223	775 873	1130 1256
Závěrečná modlitba	700 790	1054 1174	1069 1191	1084 1206	1100 1224	774 873	1131 1256
Nešpory:	SO 13. 6.						
Hymnus	1024 1143	1039 1158	1055 1176	1071 1192	1085 1208	768 866	776 874 1132 1258
Antifony	1025 1144	1040 1159	1056 1177	1071 1193	1086 1209	769 866	776 875 1133 1259
Žalmy	1025 1144	1040 1159	1057 1177	1072 1193	1087 1209	769 867	776 875 1133 1259
Kr. čtení a zpěv	1027 1146	1043 1162	1059 1179	1074 1195	1089 1212	771 869	778 877 1135 1261
Ant. ke kant. P. M.	699 789	700 790	1391 1563	1074 1196	1090 1212	771 869	779 877 700 791
Prosby	1028 1147	1043 1163	1059 1180	1074 1196	1090 1212	771 869	779 877 1135 1261
Záv. modlitba	700 790	700 790	1391 1563	1075 1196	1090 1213	774 870	774 873 701 791
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1238 1374	1242 1379 1238 1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

Stolní kalendář na rok 2010

**Matice cyrilometodějská letos vydávat nebude.
Proto využijte nabídky následujících kalendářů.**

ODKAZ MINULOSTI

Texty a fotografie Josef Pinkava

Stolní kalendář na rok 2010 s fotografiemi církevních a světských památek – záměrně vybraných vždy z jednoho místa a umístěných vedle sebe.

Karmelitánské nakladatelství • Kroužková vazba, 255x110 mm, 69 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Texty Vojtěch Kodet

Stolní kalendář na rok 2010 s texty P. Vojtěcha Kodeta, O.Carm. a s vyznačenými liturgickými barvami.

Karmelitánské nakladatelství • Kroužková vazba, 240x135 mm, 59 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ

Fotografie Vojtěch Kodet a Josef Pinkava

Texty Marie Vyšehliřová

Stolní kalendář na rok 2010 s fotografiemi a popisky kostelů a s vyznačenými liturgickými barvami.

Karmelitánské nakladatelství • Kroužková vazba, 240x135 mm, 59 Kč

SVATOHOSTÝNSKÝ KALENDÁŘ

Sestavil PhDr. Josef Pala

Stolní kalendář na rok 2010 s fotografiemi ze Sv. Hostýna.

Matice svatohostýnská spolu s Duchovní správou na Svatém Hostýně • Kroužková vazba, 230x110 mm, 30 Kč

S TEXTY P. MARTINA HOLÍKA

Texty P. Martin Holík

Stolní kalendář na rok 2010 s texty zakladatele a ředitele Radia Proglas, s vyznačenými liturgickými barvami.

Cesta • Kroužková vazba, 230x160 mm, 54 Kč

ROZJÍMÁNÍ O KRÁSE

Měsíční kalendář s ilustrativními fotografiemi. Kalendář lze použít jako stolní i jako nástěnný.

Trapistky • Kroužková vazba, 116x165 mm, 60 Kč

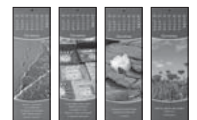
ZÁLOŽKOVÉ MĚSÍČNÍ KALENDÁŘE (4 DRUHY)

na rok 2010 s inspirativními citáty významných osobností.

Radost každý den • Malá povzbuzení •

Ať se ti vše daří • Malé moudrosti

Doron • Brož., 70x215 mm, 55 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

P. P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzerece: knihy@maticecm.cz); Registrace: MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC ze dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podtýkáme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezávislé přispěvky nevracíme.